XV. évfolyam 15. szám Ára: 1 forint 1959. április 9.

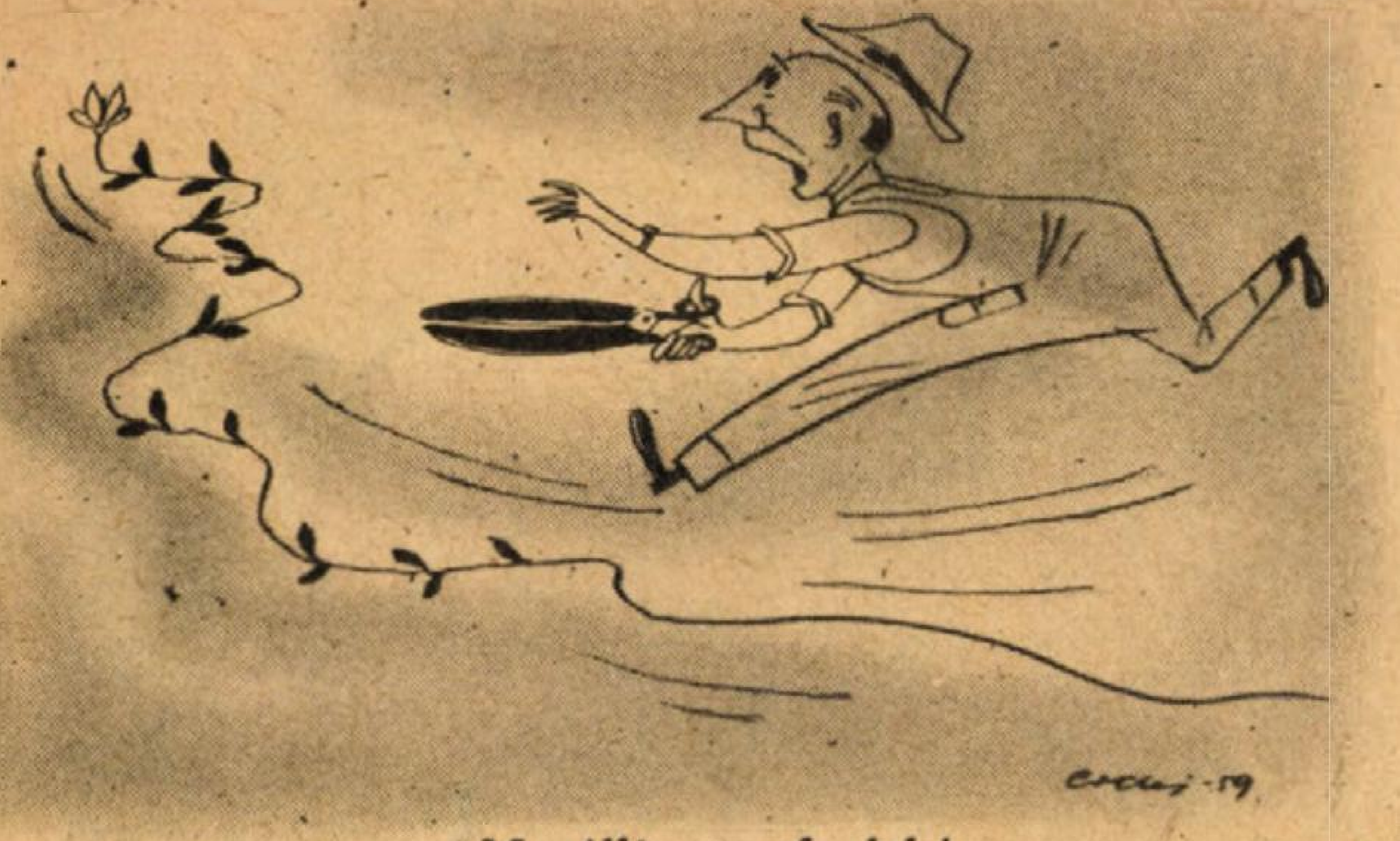

Szűr-Szabó József rajza

Itt a tavasz!

Tavaszi futónövény

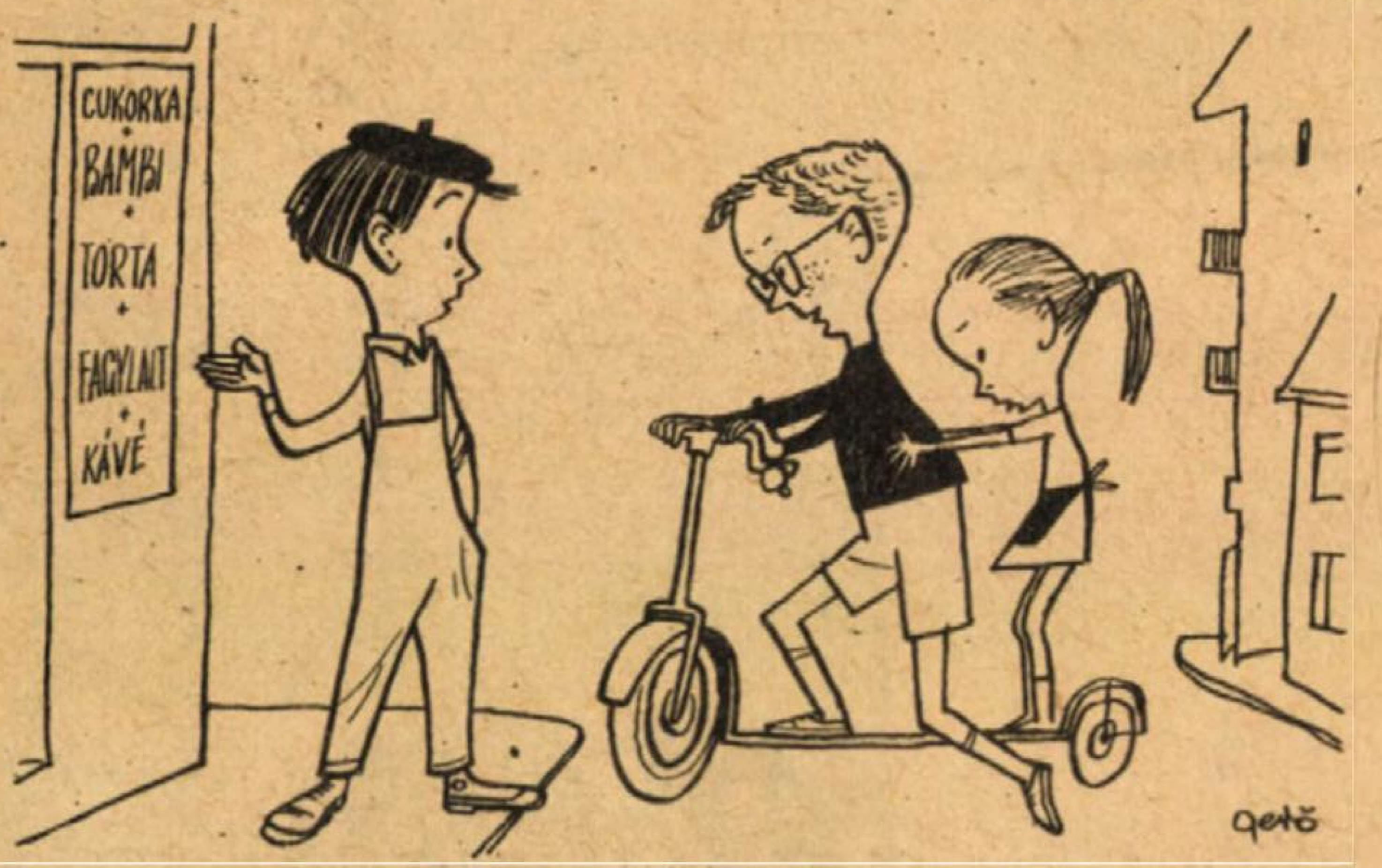
Erdei Sándor rajza

– Megállj, megfoglak!

Komolyan veszi

Gerő Sándor rajza

– Gyere, Pali, igyunk meg egy Bambit!
– Tudod jól, ha vezetek, nem iszom!

Legújabb lottónyeremény: utazás Kínába

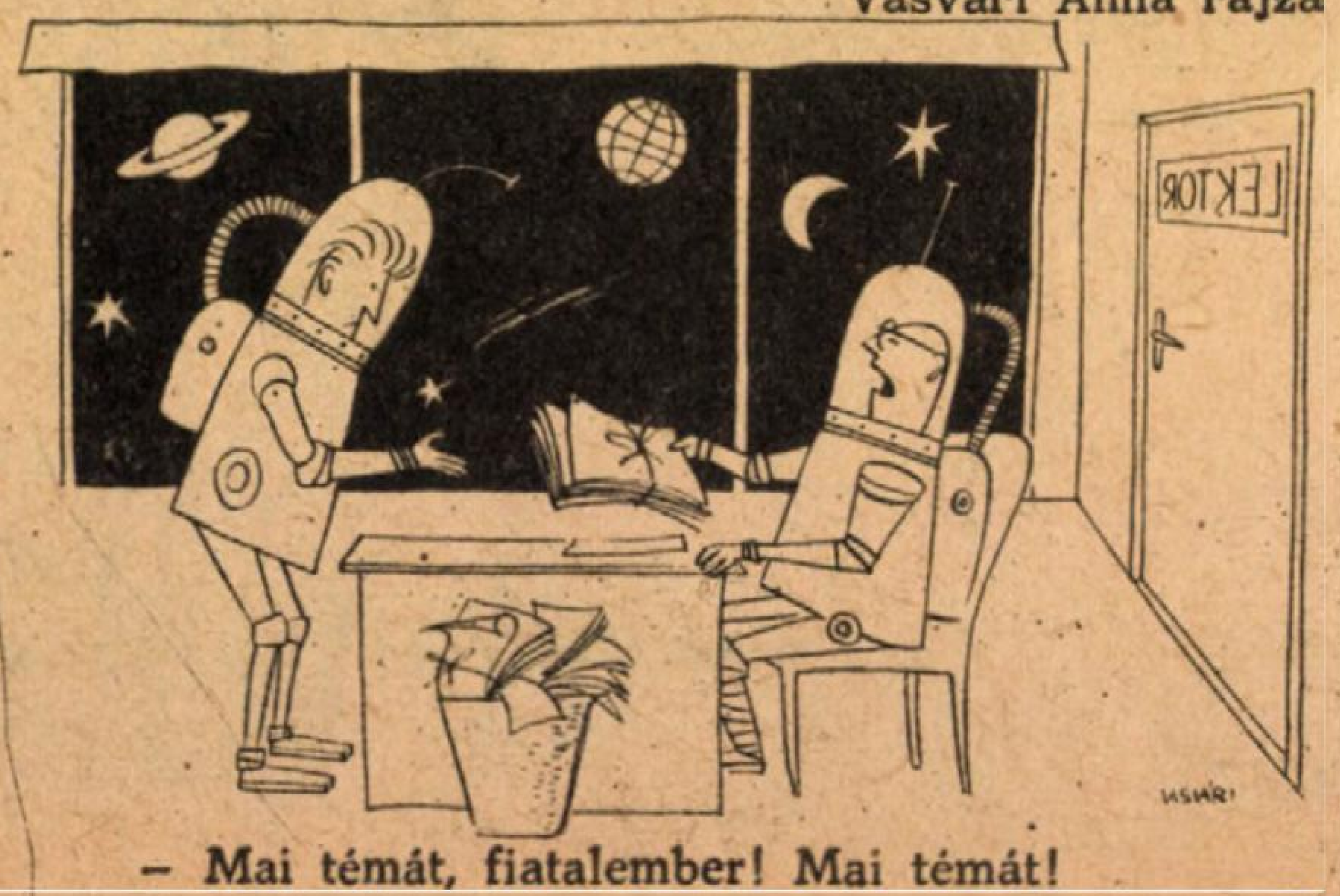
Sándor Károly rajza

– Tessék mondani, a kettes találat érvényes Pécelig?

Kép a jövőből

Vasvári Anna rajza

– Mai témát, fiatalember! Mai témát!

Segítség!

A feleségem ájultan tiszteli a nyomtatott betűt, még az apróhirdetésnek is jobban hisz, mint nekem. És mert nemrég azt olvasta az újságban, hogy a húsvétot legkellemesebben Dunacsavarintson a Szellő-szállóban lehet eltölteni, fogta a gyereket és kettecskén elutaztak húsvétolni.

Húsvéthétfőn, kora délelőtt eszményi nyugalomban valami maflaságot körmölgettem az íróasztalon, amikor panaszkodva felzokogott az előszobacsengő. Kicammogtam. A szomszédék Jancsija állott az ajtóban.

— Ági? — kérdezte köszönés helyett.

Mondom neki, hogy elutazott két napra az általános iskolai strapát kipihenni. A lovag elkeseredetten vakarta meg a fejebúbját a kezében szorongatott kölnis üveggel. Locsolni jött és a feleségem vándorkedve miatt elesett egy kuncsafttól. Az ember legyen megértő és ne hagyja üres kézzel elmenni a húsvéti alkalmi dolgozót — mondtam magamnak. És hangosan folytattam:

— Nem baj Jancsika, úgy vesszük, mintha Ági itthon lett volna. Itt van három forint.

A gyerek villámgyorsan elfogadta ajánlatomat. A pénzt elsüllyesztette és mert lojális természet, megértésért megértéssel fizet. Felemelte az üveget és alaposan meglocsolt.

Alig ültem vissza az asztalhoz, újra csengettek. Az ajtóban a másik szomszéd, a Tomi. Szó nélkül végigpermetelt valami keserves mósuszfőzettel. És tartotta a markát. Két forintot adtam oda. Csalódottan nézdegélte.

— A Jancsi hármat kapott...

Ahán. Szóval a Jancsi emelte a hitelemet. Ő a hírverő, ő terjeszti gavallér mivoltomat. Odaadtam a hiányzó forintot és így a következő Lacinak a görényalji levenduláért ugyancsak hármat kellett leszúrnom. Hármat zsebelt be Péter a denaturált gezaroloidátért, hármat Robi a szintétikus karbolpótlóért. Délre harminc forintom ment el, viszont olyan voltam illatban, mint a füvészkert általános tavaszi trágyázás után.

Estére megjöttek a világjárók. A feleségem már a lépcsőházban magasra emelte az orrát, úgy szaglászott.

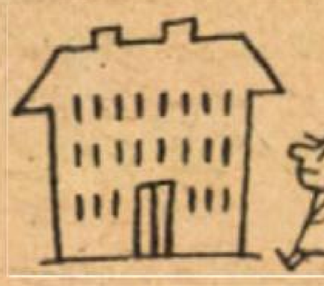
— Naftalinoztál? — kérdezte elismerően, de közben meglátta a télikabátomat a fogason. Elmeséltem a dolgokat, de láttam a szemén, hogy nem hisz nekem és valami gyanú motoszkál a fejében.

Kedden délután lassan kapaszkodtam felfelé a lépcsőkön, mikor tíz kis gazember szaladt nekem szemközt. A mi lakásunkból jöttek, kölnisüvegeket lóbáltak, üvöltöttek. Zengett a lépcsőház. Ezt is felfogtam egy pillanat alatt. Egy kis pótjövedelemre mentek a meg nem locsoltakhoz.

Benyitottam. Feleségem aléltan legyezte magát a fotőjben, a levegőben kénköves illat, a perzsánk közepén nagy fehér folt. Ránéztem. Tétova tekintettel, levegő után kapkodva felelt.

— Locsolni voltak. A Tominak elfogyott a kölnije, hát hypoval öntözött. A spájzban van egy üveg spiritusz. Légy udvarias, menj le hozzájuk, locsold meg a mamáját.

Bondy Endre

Felkeresem az intézetet...

Arra ébredek éjjel fél háromkor, hogy nem fáj a gyomrom. Furcsa, pedig sose fájt. Tegnap se, azelőtt se, és most érzem, hogy nem fáj, illetve nem érzem, hogy fáj. Lényegében mindegy.

A fejem se fáj, pedig nincs magas vérnyomásom. Alacsony sincs. És mégse fáj. Különös dolgok ezek.

Kiugrok az ágyból, keresem a lázmérőt. Megvan. Tehát a szemem is jó.

Fekszem és hallgatom az egyenletes lélegzésemet. Megdöbbentően normális. Nézem a hőmérőt. 36,7! Nem, csak 36,6. Abszolút normális.

Döbbenten ejtem ki a kezemből a hőmérőt, s hallom, amint csörren a padlón. Tehát süket sem vagyok.

Talán a fogam? Gyorsan egy hörpintés jeges vizet. Szívom a fogamra, de nem fáj. Egy picurkát se.

Ennek a végére járok. Gyorsan felöltözöm és rohanok az Üllői út végére, illetve az elejére, vagyis a 18-ba. A z E g é s z s é g v i z s g á l ó I n t é z e t b e.

Segítsenek rajtam: egészséges vagyok. Vizsgálják ki, hogy mitől ered.

Úgy gondolom, hogy csak ez lehet az Egészségvizsgáló Intézet feladata.

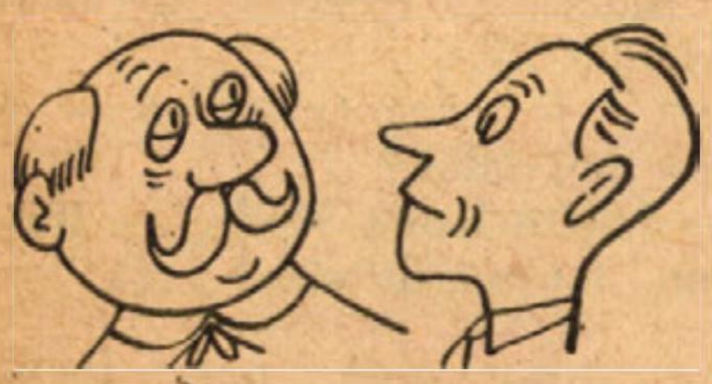
(hetényi)

Egy nagyobb panama-per tárgyalásán

Szűr-Szabó József rajza

– Mit tolakszik, maga csak a negyedrendű vádlott!

Változnak az idők...

— Hallom édes fiam, elvégezted az egyetemet és már állásban is vagy. Hogy múlik az idő!

— Igen, Sándor bácsi, múlik.

— Na és mennyit keresel?

— Ezerkétszáz forintot.

— Bizony nehéz lehet megélni a mai árak mellett. Mert hallod-e fiam, micsoda árak vannak. 1,60-at is elkérnek egy tojásért. Tudod mennyi volt az én időmben? Öt darab egy krajcár. Azok voltak a szép idők.

— Hű, de rég lehetett.

— Bizony fiam, már vagy hatvan éve. Nem is léteztek akkoriban ilyen árak, mint ma. Az ember sokszor kimondani sem tudja. Hát tudod-e, mennyiért csináltak egy öltöny ruhát, mikor én kikerültem az egyetemről?

— Mennyiért, Sándor bácsi?

— Nem is merem kimondani a mai világban, még azt hiszik, hogy nem mondok igazat.

— Mondja csak Sándor bácsi nyugodtan!

— Tíz koronáért, édes fiam. De hol vannak már azok az idők! Ma egy kiló cukrot sem kapsz érte. Hát aztán van-e fogalmad, hogy volt akkoriban a cukor?

— Úgy tíz krajcár körül?

— Meg is verték volna azt a krejzlerájost, aki tíz krajcárért mérte. Kettőért a legjobbat kaptad.

— Tényleg, Sándor bácsi?

— Bizony fiam, azok voltak ám a szép idők. Nem is ismerték az emberek ezeket a csillagászati számokat. Százasok, meg ezresek csak úgy semmiért. Tudod micsoda pénz volt ezer korona? Évekig meg lehetett élni belőle. Nem úgy, mint ma. Ezer koronáért már férjhez adhatta valaki a lányát.

— Igen?

— Ma viszont már azt sem tudják a fiatalok, hogy amikor én végeztem el az egyetemet, egy koronáért mennyit lehetett mulatni, még a cigány, meg a tükörtörés is kitelt belőle. Aztán egy koronáért adták a legfinomabb puplin inget, ma viszont kétszázért sem kapod meg ugyanazt. És ráadásul ki merik tenni a kirakatba. Még jó, hogy szegény apám nem érte meg!

— Igazán?

— Tudjátok is, ti milyen világ volt abban az időben?

— És mennyi fizetése volt Sándor bácsinak abban az időben!

— Semmi, édes fiam, fizetésnélküli gyakornok voltam.

Szentiványi Iván

Érdekes műemlék

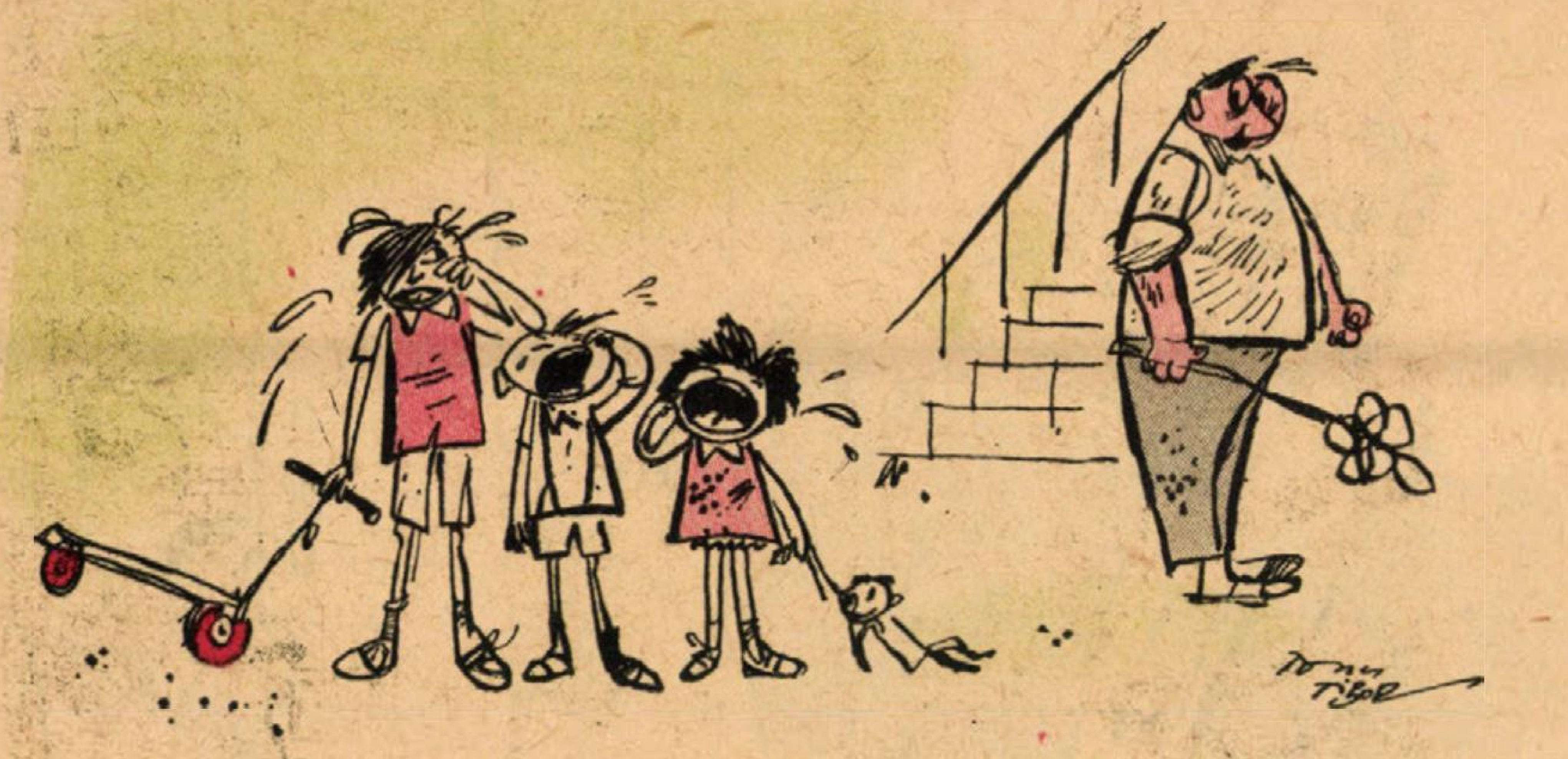
Szűr-Szabó József rajza

– Ott a hegytetőn állt a Hatházyak büszke vára. Ma már csak ez a toronyrész maradt meg belőle...

Újságolvasó gyerek

Toncz Tibor rajza

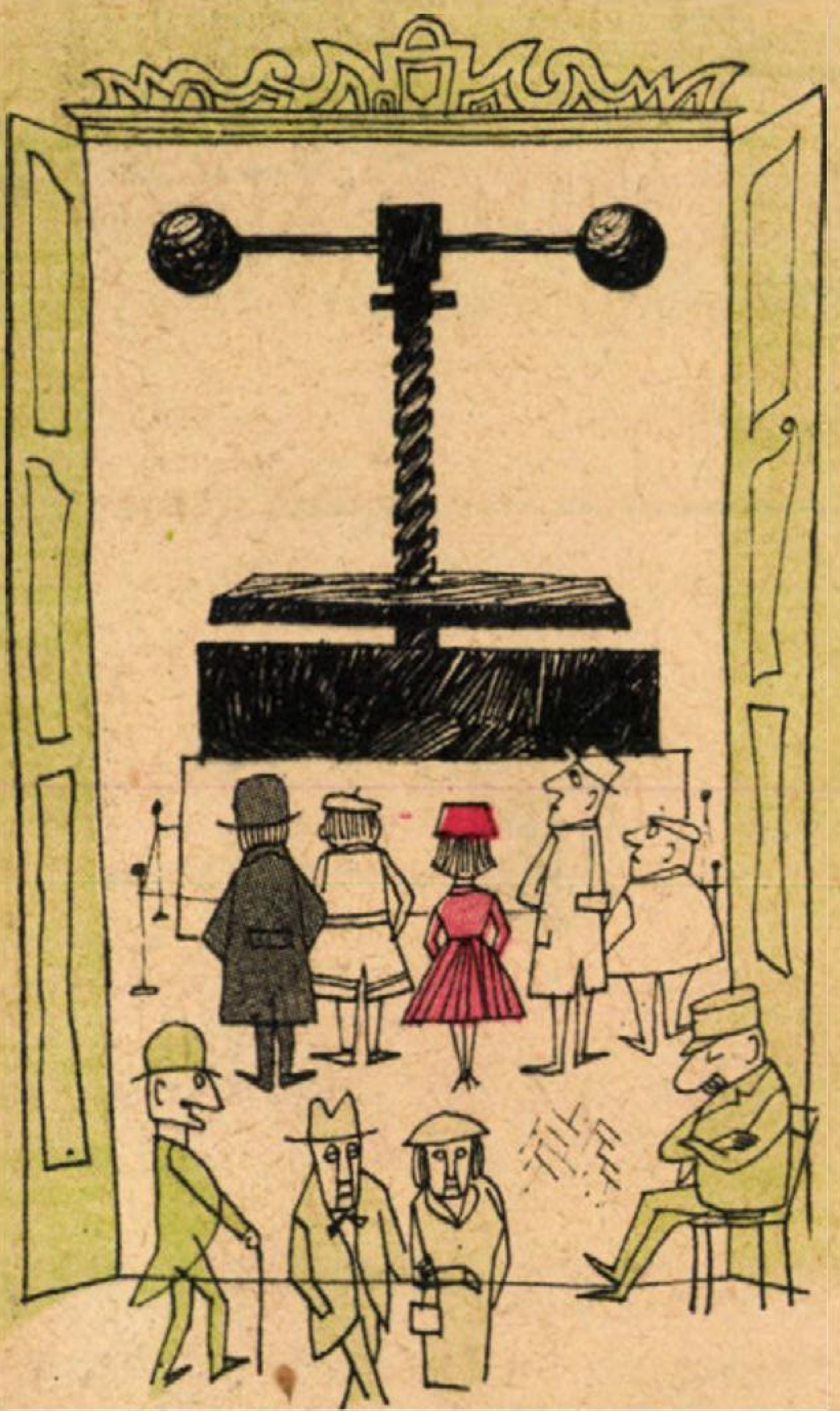
— Így ebadta kölykei, meg úgy ebadta kölykei, de a felemelt családi pótlék, az jól jön, ugye?

Készséges férj

— A feleségem azt mondta, hogy ugorjak le egy kis sajtért . . .

Párizsban kiállítás nyílt az adók történetéről

A humor könyvéből

ID. DUMAS SÁNDORT egyszer egy társaságban arra kérték, olvassa fel valamelyik új művét. Az író sokáig kérette magát, végül kijelentette: csakis más szerző művéből hajlandó felolvasni.

— Miért? — kérdezték többen.

— Mert így mindenképpen jól járok — magyarázta id. Dumas —, ha a műnek sikere van, örülök, mint előadó, ha nincs sikere, úgy örülök, mint kolléga . . .

EMŐD TAMÁS és TÖRÖK REZSŐ hosszú évekig társszerzők voltak és sok sikeres darabot írtak együtt. Egyszer azonban volt egy operettjük, amelynek nem volt anyagi sikere. Ebből az alkalomból jegyezte meg valaki a Fészek Klubban:

— Ez az Emőd egy valóságos Dugovics.

— Miért?

— Magával rántotta a Törököt.

RODA RODA, a népszerű humorista, egy kirándulás alkalmával megismerkedett egy külföldi íróval, aki rettentő unalmas ember volt és sehogy sem akart lemenni a humorista nyakáról. Végül Roda Roda azt mondta neki:

— Tudja, nekem van egy jó viccem. Ha valahol összejövök egy unalmas emberrel és az megkérdezi tőlem, hogy hol lakom, azt mondom: Buenos Airesben, harmadik emelet 27.

— Ha-ha-ha — kacagott az író — és a valóságban hol lakik?

— Én? — felelte Roda Roda. — Buenos Airesben, harmadik emelet 27.

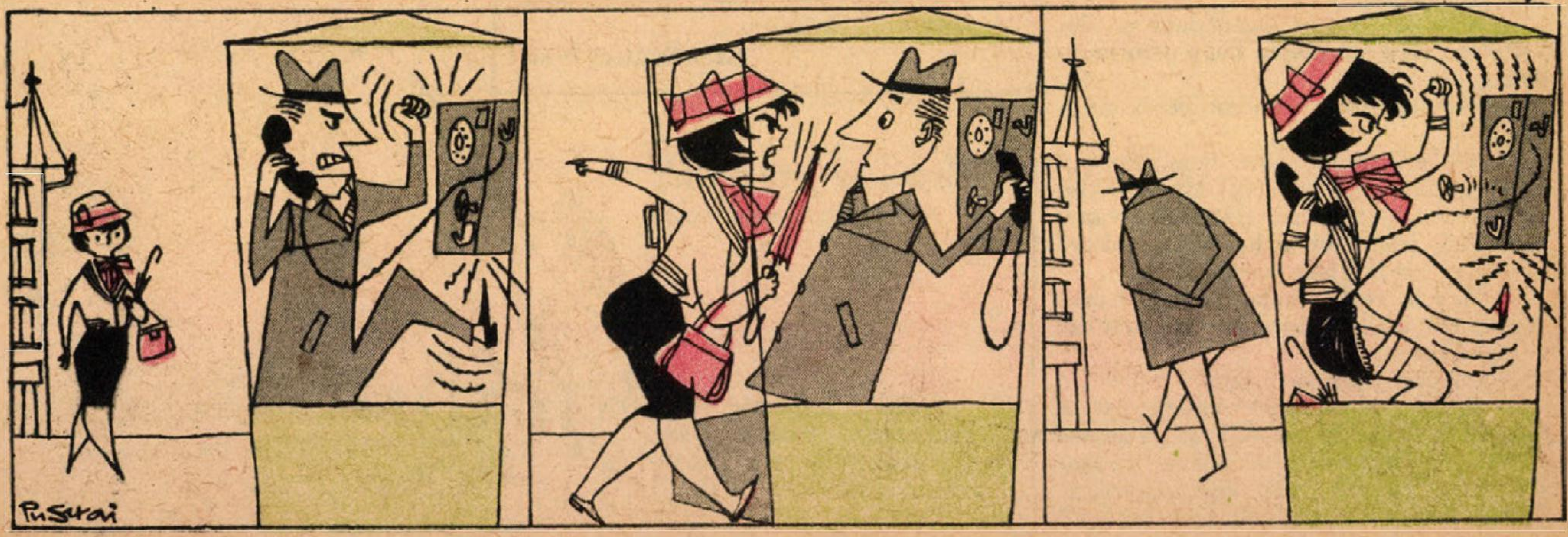
ERNST LAJOST, az ismert műgyűjtőt, egyszer megkérte egy újgazdag kormányfőtanácsosné, hogy mondjon véleményt egy Rembrandt-képről, melyet nemrég vásárolt. Ernst megnézte a képet, aztán így szólt:

— Asszonyom, magát ezzel a Rembrandt-képpel becsapták. Ez a kép talán még húszéves sincs.

— Az nem számít — felelte őnagysága —, az a fontos, hogy valódi Rembrandt legyen.

Julika és a közvagyon

Pusztai Pál rajza

Vasárnapi kirándulás

*HÉV-vel mennek már a szabadba
Mostanában a pesti népek,
Pedig a HÉV döcögő jármű,
S ezek az utak nem túl szépek.*

*Vasárnap én is HÉV-vel mentem,
Ez a döcögés nem tett frissé,
Versemet is a HÉV-en írtam,
Lehet, hogy ezért döcög kissé.*

Technikai újítás

*Azt vizsgálják, vízveszteség
Mért van sok üzemben máma,
Vendéglátó üzemben is
Tud erre példát a fáma.*

*Üzemi vízveszteséget
Lehallgat ma már a radar,
Kimutatja talán azt is,
Mitől vizes némely kadar.*

Hidvéghy Ferenc

MINDENFÉLE

Jó ember bölcsessége: ha másoknak nem lennének bajaik, az ember kénytelen lenne a sajátjaival foglalkozni.

*

Akinek az Isten hivatalt adott, annak önérzetet is adott hozzá.

*

A múlt nem kevésbé rejtélyes, mint a jövő. Néha könnyebb jósolni, mint emlékezni.

*

Azokból az önimádó emberekből lesznek a legnagyobb humanisták, akik hajlandók megközelítően úgy szeretni felebarátaikat, mint önmagukat.

*

X író diktálja műveit. Nem tud írni.

*

Egy ismerősömről annyi rosszat tudok, hogy bármikor kitörhetem a nyakamat.

*

A szerelem útjai kiszámíthatatlanok. X. például imádja önmagát.

F. L.

Rakétatámaszpontokat épít az USA Olaszországban

Gerő Sándor rajza

– Látod, Pietro, most már tudom, hogy mi hiányzott nekünk...

Kettős ünnep előtt

Vasvári Anna rajz

E heti újdonságaink

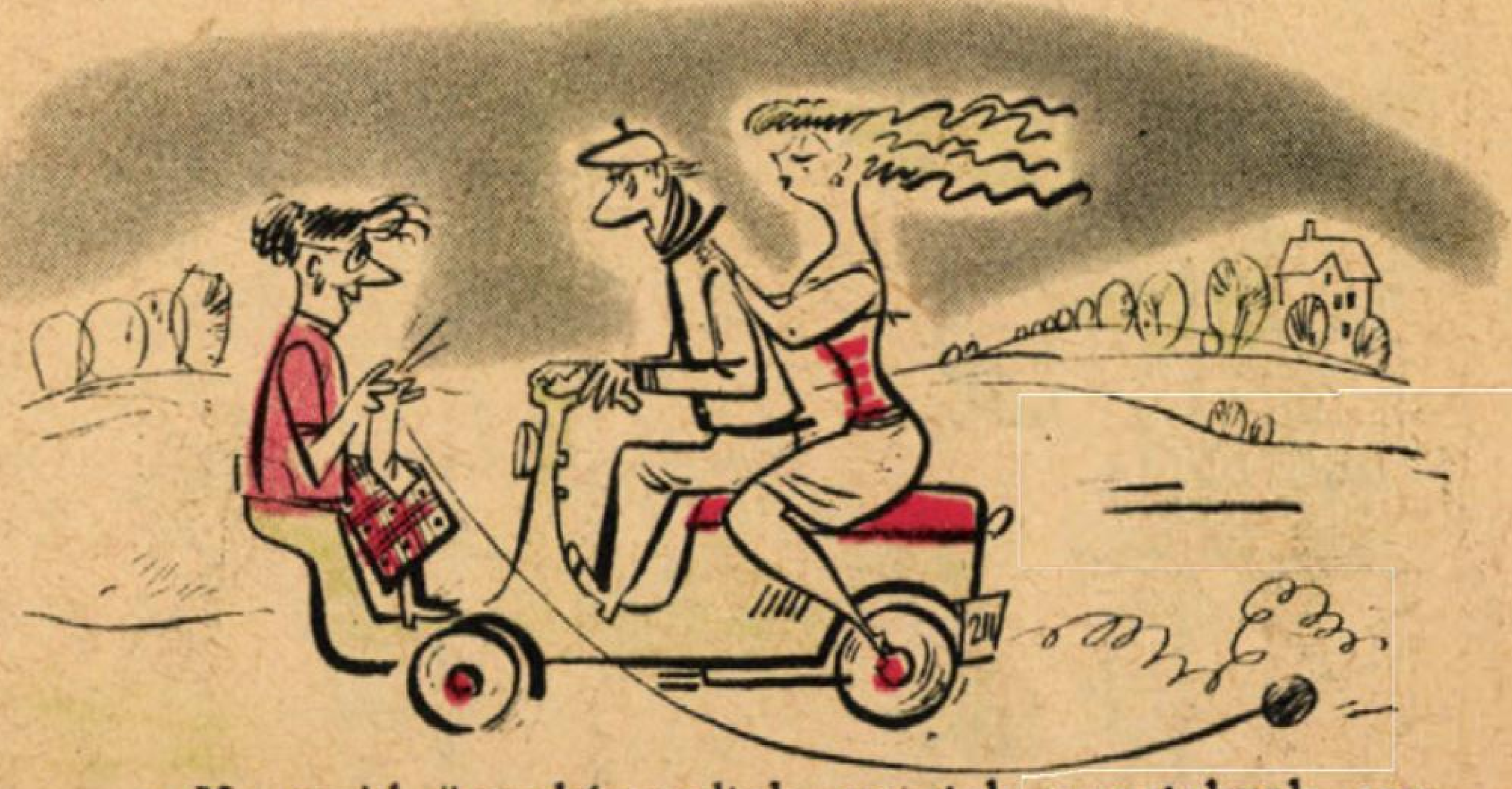
Toncz Tibor rajzai

Itt az autóba szerelt eszpresszógép

– Jenő, az istenért! A kávé nem loccsant ki?!

Háromüléses robogók készülnek

– Ha majd összeházasodtok, vesztek magatoknak egy kétülésest...

Úgy kezdődött,

hogy betértem a Nagykörúton egy kereskedésbe, melyre az volt ráírva: Leértékelt Áruk Boltja. A boltban olcsó áron vásároltam magamnak egy leértékelt inget és a feleségemnek egy leértékelt paplanhuzatot, majd tovább indultam egy Leértékelt Háztartási Cikkek Boltja felé, ahol pár nappal előbb kinéztem magamnak egy leértékelt borotvapenge-fenő készüléket is. Útközben észrevettem egy kirakatban a kislányom számára egy olcsó játékbabát, melyre fordítva varrták rá a fejét és így leértékelt játékcikknek minősülve, olcsó áron volt kapható.

Megvettem a leértékelt babát is, majd meggyorsítottam a lépteimet, mert egy Hivatalban kellett még délelőtt valamely ügyes-bajos dolgomban eljárni. A Hivatal elé érve meglepetéssel tapasztaltam, hogy a Hivatal névtábláját egy szalaggal ragasztották át és a következő szöveg volt a szalagra nyomtatva:

LEÉRTÉKELT HIVATAL

Érdeklődésemre a portás elmondotta, hogy nemrégen a Hivatal felsőbb hatósága ellenőrzést tartott a Hivatalban s miután valamennyi alkalmazottnál talált kisebb-nagyobb hibát, ezért az egész Hivatalt leértékelte. Ő maga például — mondotta a portás — rendszeresen megfeledkezik a sürgős üzenetek továbbításáról és azt sem tudja, hogy az általam keresett tisztviselő jelenleg a Hivatalban tartózkodik-e, — ez is a róla megállapított kisebb hibák egyike. Menjek csak fel, s majd kiderül, hogy bent van-e az illető, vagy nincsen bent.

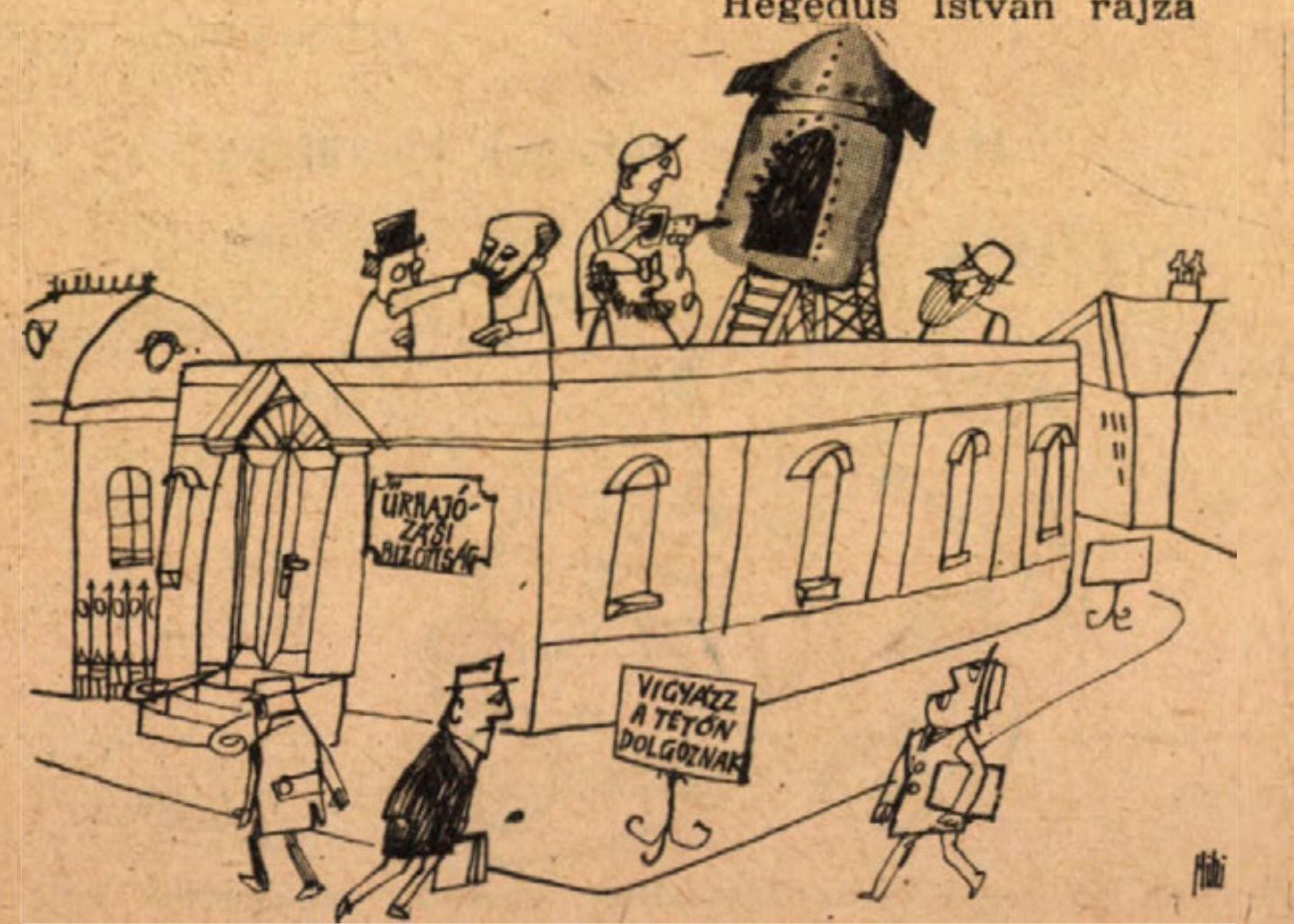
Felmentem hát és benyitottam a keresett tisztviselő szobájába, ám csak a kollégáját találtam bent, ki udvariasan fogadott és sajnálkozva mondta, hogy a kollégája vidéken van, nekik pedig az a hibájuk, hogy nem adják át egymásnak távollétük idején az ügyfelek ügyiratait. Ezért vagy meg kell várnom, míg kollégája visszajön, vagy — mondotta — próbáljam magam kikeresni kérvényemet az iktatóban, mert ha levetem a zakómat és ingujjban megyek be az iktatóba, úgy az irattáros, ki rendszeresen bóbiskol és piszmog az akták felett, azt hiszi majd, hogy a Hivatalhoz tartozom és meg sem kérdi, hogy mit keresek ott.

Így is tettem és miközben kikerestem iratomat, megkérdeztem az irattárost, nem emlékezik-e rá, hogy az osztályvezetőt milyen okok miatt értékelték le? Emlékezett rá. Azért, mert az osztályvezető elsősorban ismerőseinek és ismerősei barátainak kérelmeit intézi el soron kívül. Ezért a megtalált kérelmemet azzal vittem be az osztályvezetőhöz, hogy én az ő másodfokú unokaöccse vagyok és így mindjárt aláírta a kérelmemet, de szabadkozva mondta, hogy nincsen rá pecsét, mert a titkárnője a szemfelszedőhöz ment és nála van elzárva a pecsét. Már csaknem elmentem dolgomvégezetlenül, midőn eszembe jutott és megkérdeztem tőle, hogy a titkárnője miért lett leértékelve? Erre pedig az osztályvezető a fejére csapott és azt mondta, hogy persze, hiszen a titkárnője mindent szanaszét hagy elől, és bizonyosan most is az asztalán hever a pecsét, és csakugyan ott is volt. Mindjárt rányomtam a pecsétet iratomra és ilyenmódon elégedetten távozni készültem, midőn a folyosón nagy zajongás támadt és a Hivatal alkalmazottai izgatottan futkároztak fel és alá. Kérdésemre, hogy mi történt, felháborodottan beszélték el, hogy milyen igazságtalan sérelem érte őket: fizetés napja lévén, kiderült, hogy valamennyien leértékelt fizetést kaptak!...

(somogyi)

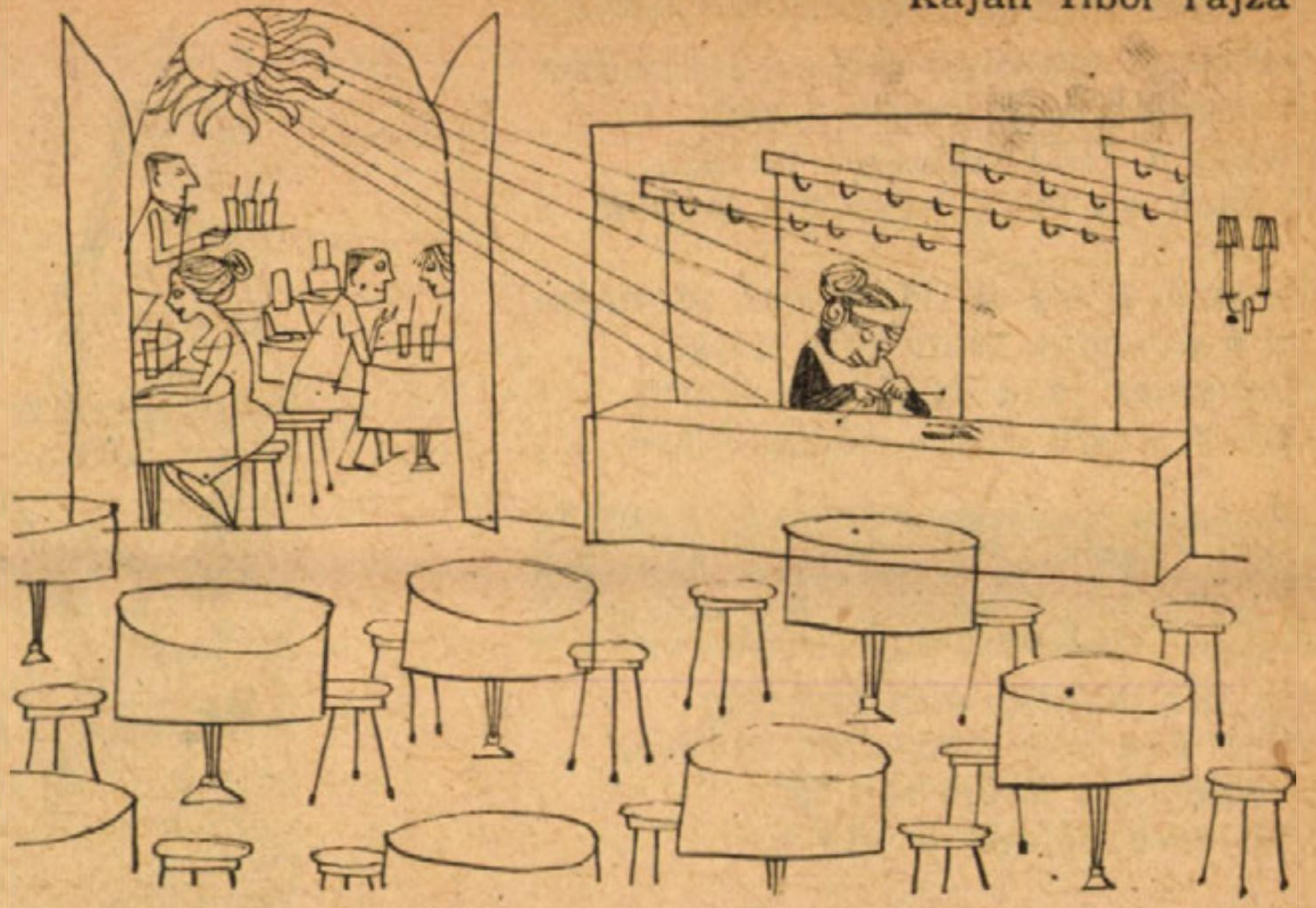
Készül az űrhajó

Hegedűs István rajza

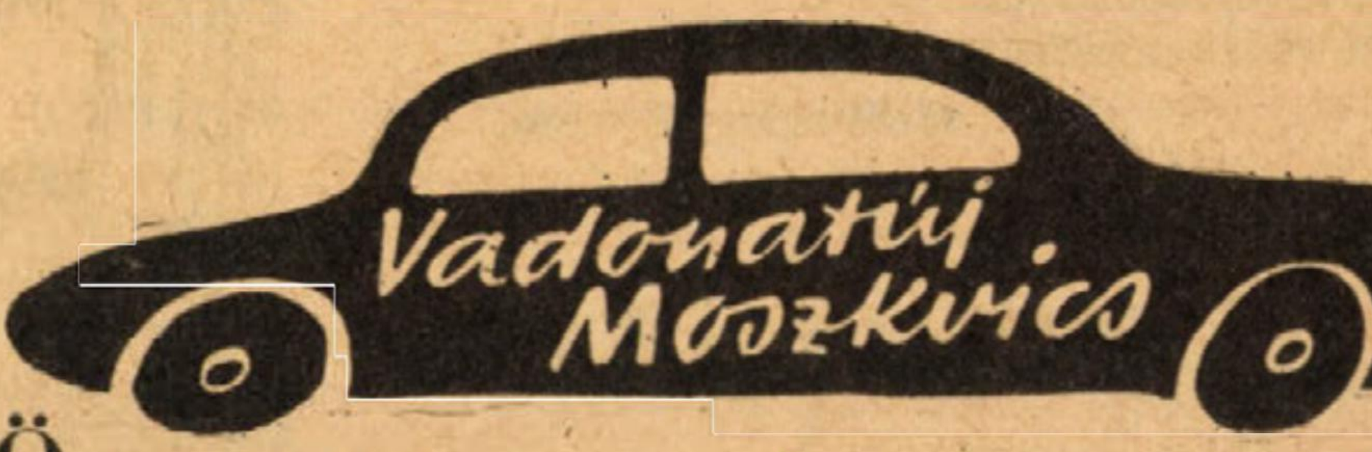

Melegszik az idő

Kaján Tibor rajza

Felülről rendezték a ruhatári díjakat

Ödön legszűkebb törzsközönsége közé tartozom. Mihelyt belépek, meghitt mosolylyal üdvözöl, sőt kissé meghajtja finom, hideg dauerrel kiművelt, ollóval frizurára vágott fejét, és egy jobb francia márki társalgási modorában kérdi: — A szokott, nagysasszony?

Mire én, egy ugyancsak jobb házból való márkinő hangján: — A szokott. (Ami alatt ugyebár, mint mindenki tudhatja, mosás, hajvágás és berakás értendő.)

E meghitt kapcsolat során, miközben a csipeszeket adogatom, bepillantást vetünk egymás lelki életébe. Én elmesélem Ödönnek, hogy most vettem egy ruhát az áruházban, ő meg nekem, hogy neje most csináltatott hármat a Minőségi Minden Osztályon és Kritikán Felüli Exkluzív Szalonban. Én nyiltan feltárom töprengésemet, hogy rekamiémat hozassam-e rendbe, vagy inkább új kartonhuzattal vonjam-e be két karosszékemet? Ödön a huzatot javasolja, mert mint mondja, épp most csináltatott egy barokfaragású, gyöngyház berakású mahagóni berendezést, és bizony-bizony a kézzel festett brokátselyem már egy-két hét múlva koszolódásnak indult volna, ha nem húzatja be sietve különleges argentínai perlon-anyaggal.

Az évek során e meghitt kandalló-, illetve csipeszmenti beszélgetésekben nyomon követhetem Ödön gyarapodását, és nem csekély elégtétellel tölt el, hogy az én szerény borravalóim, is hozzájárulnak tollasodásához.

A napokban, ahogy avatott kézzel kócosítja hajamat, a szokásos társalgást megnyitó kérdésemre: — Mizujs? — Ödön könnyedén feleli: — Kocsit vettem.

Tisztelettel nézek fel tükörbeli képmására. Íme egy autótulajdonos rakja be hajamat, ugyanazzal a kezével, amelylyel saját volánját és saját sebességmérőjét igazítja. Egy autótulajdonosnak mégse adhatok két forint borravalót.

— Három forint — határoztam el.

— Régit vett?

Ödön elnézően elmosolyodik: — Vadonatújat.

— Négy forint — döntök.

— Kis Skodát?

— Moszkvicsot.

— Öt forint — srófolom fel.

— Nem volt olcsó mulatság. OTP-kölcsönt is felvettem. Havi kétezer forintot fizethetek vissza. Ezt előteremteni! — Pillantása, amellyel a tükörben találkozom, panaszos, és mintha valami ki nem mondott vágy, kérés fátyolosítaná el.

— Hat forint — gondolom villámgyorsan. — De egy fillérrel sem több. Az az egy forint, ami marad, kell a villamosra.

Végeztünk. Felállok. Ödön felsóhajt, és jelentősen szemembe mélyeszti pillantását: — Tudja, mit költhetek most benzinre? Baromi pénzre van szükségem.

Diszkrét, de határozott mozdulattal kinyújtott tenyerébe odacsúsztatom egész pénzemet, mind a hét forintot.

Üsse kő, elmegyek gyalog.

Már egy félórája gyalogolok, amikor a körúton egy vadonatúj, gyönyörű Moszkvics siklik mellém, és ablakán kihajol valaki: Ödön. Egy francia márki lekötelezően finom mosolyával kérdezi:

— Elvihetem, nagysasszony?

Kertész Magda

Tárgyilagos vagyok

Hedvig, a szerelmem, nagyon ideges volt a minap. A sárga földig lehordott, mert sokáig kellett várnunk az autóbuszra.

Én azonban tisztában vagyok azzal, hogy Hedvig is ember; naponta négy-öt randevút bonyolít le és nem lehet minden udvarlójához egyformán kedves. Ezt meg kell érteni és én megértem.

Sok udvarló azt hiszi, hogy ő van egyedül a világon. Egyesek ingerlékenyek, morcosak, féltékenyek és mindenből a legjobbat akarják: a legszebb mosolyt, a legkedvesebb hangot, a legolvadóbb tekintetet. Szegény eladó lány, egész nap az udvarlókkal foglalkozik, mindenkihez igyekszik kedves, előzékeny türelmes, udvarias és hűséges lenni, néha azonban ő is kiborul. Hedvig udvarlói között is akadnak olyanok, akik, ha nem elég meleg a tekintete, vagy ha néhány pillanattal rövidebb a csókja, rögtön murizni kezdenek.

Én azonban nem, én tárgyilagos vagyok.

Hedviget fejlődésében tekintem. Csúnya, kis csecsemő volt, most pedig igéző, ragyogó nő, aki után visszafordulnak az utcán a férfiak. Amikor megszületett, két kilót nyomott, most ötvenöt kiló. Akkor még nem tudott beszélni, most azonban olyan szókincse van, hogy csak győzze az ember hallgatni. Akkor ötven centiméter hosszú volt, most százhetven és hogy tud már csókolózni!...

A fejlődés tehát nyilvánvaló. Aki letagadja, az rosszindulatú. Én elismerem, hogy sokat fejlődött, mert én tárgyilagos vagyok.

Hedviget nemcsak fejlődésében, de összefüggéseiben is kell nézni. Egyszer láttam a Ligetben összefüggni egy férfival. Más ember kiragadta volna Hedviget ebből az összefüggésből, de én nem, mert én perspektivikusan néztem őt.

Lelki szemeim előtt, Hedvig, mint egy őszhajú, főkötős, csipkezsabós matróna jelent meg, egy nagy plüss karosszékben ülve, kezében villogó kötőtűkkel, lábánál pedig hat fekete kiscicával, akik a pamutgombolyaggal futballoztak. A kép teljesen megnyugtatott és békésen tértem haza. Mit tesz a perspektíva!

Egyszer aztán, amikor Hedviggel a Szigeten sétáltam, eszembe jutott, hogy akárcsak az éremnek, Hedvignek is két oldala van és egy tárgyilagos embernek meg kell néznie Hedvig másik oldalát is. Megnéztem és konstatáltam, hogy a másik oldalán egy őszülő halántékú, szélesvállú, snájdig férfi karol bele és valamit sugdos Hedvig rózsaszín fülébe. Nem szóltam egy szót sem, mert tárgyilagos vagyok, s be kellett látnom, hogy mint minden nőnek, Hedvignek is két oldala van.

Imádom őt, mert én Hedviget nemcsak általában nézem, hanem részleteiben is, és meg kell bolondulni ezektől a részletektől! Igaz, hogy néha hűtlen hozzám, de ebből helytelen lenne arra következtetni, hogy minden Hedvig hűtlen. Sőt éppen fordítva kell gondolkozni. Az általánosból kell következtetni az egyesre. Általában a Hedvigek hűségesek, tehát logikus, hogy az én Hedvigem is hűséges.

Ha ezt végiggondolom, megnyugszom...

Mikes György

Csalhatatlan jel

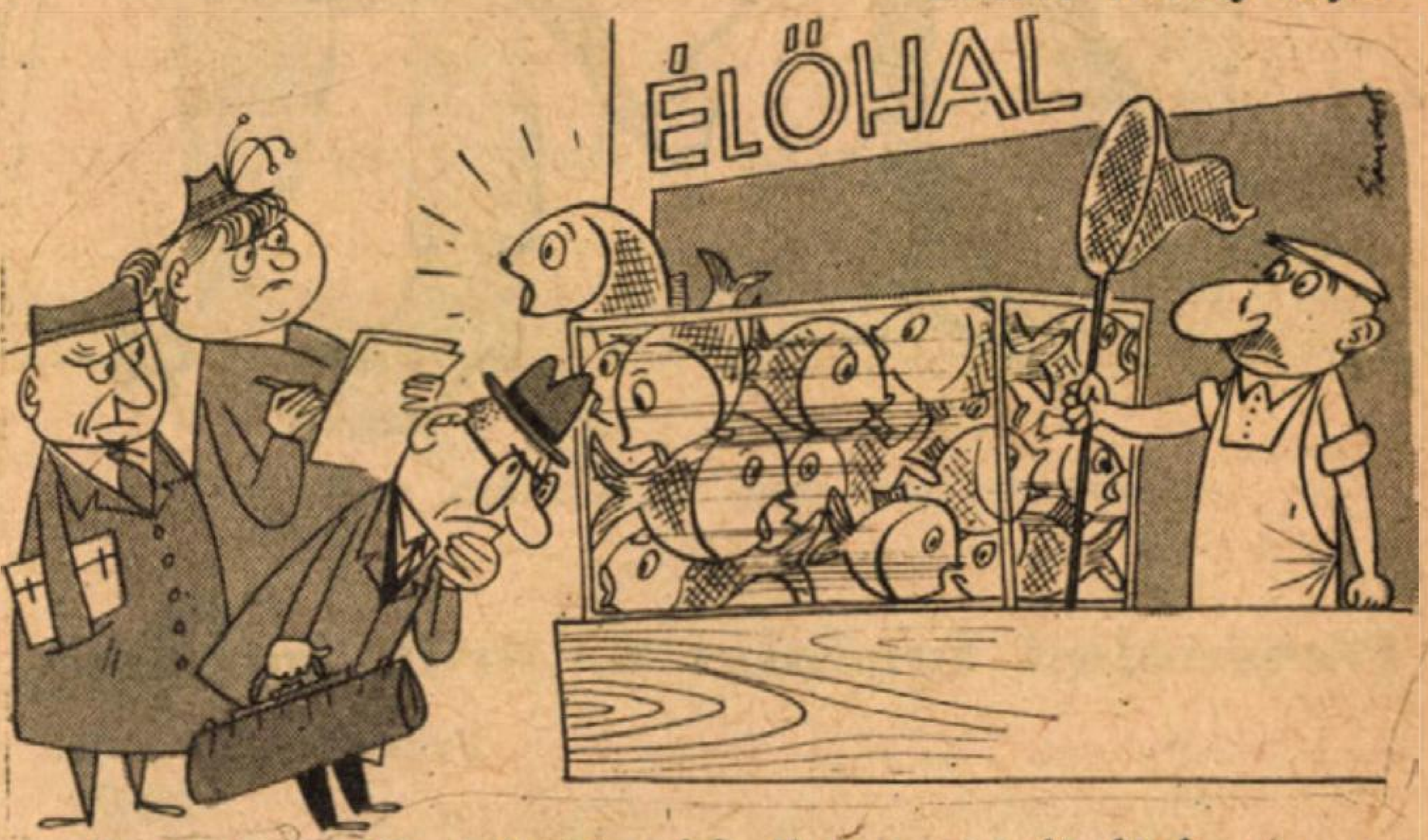
Mészáros András rajza

– Gyerekek, ma sokan utaznak kiszállásra, nyugodtan jelezhetjük, hogy szép idő lesz!

Tisztasági őrjárat a vásárcsarnokban

Sándor Károly rajza

Egy ponty: Na, mit néznek? Egész nap fürdünk, ez sem elég?

De fog!

Schwott Lajos rajza

– Jaj, Pista, már olyan kíváncsi vagyok... Mondja, nem fog nagyot durranni?

Kalauzfelvétel az új 12-es autóbuszokon

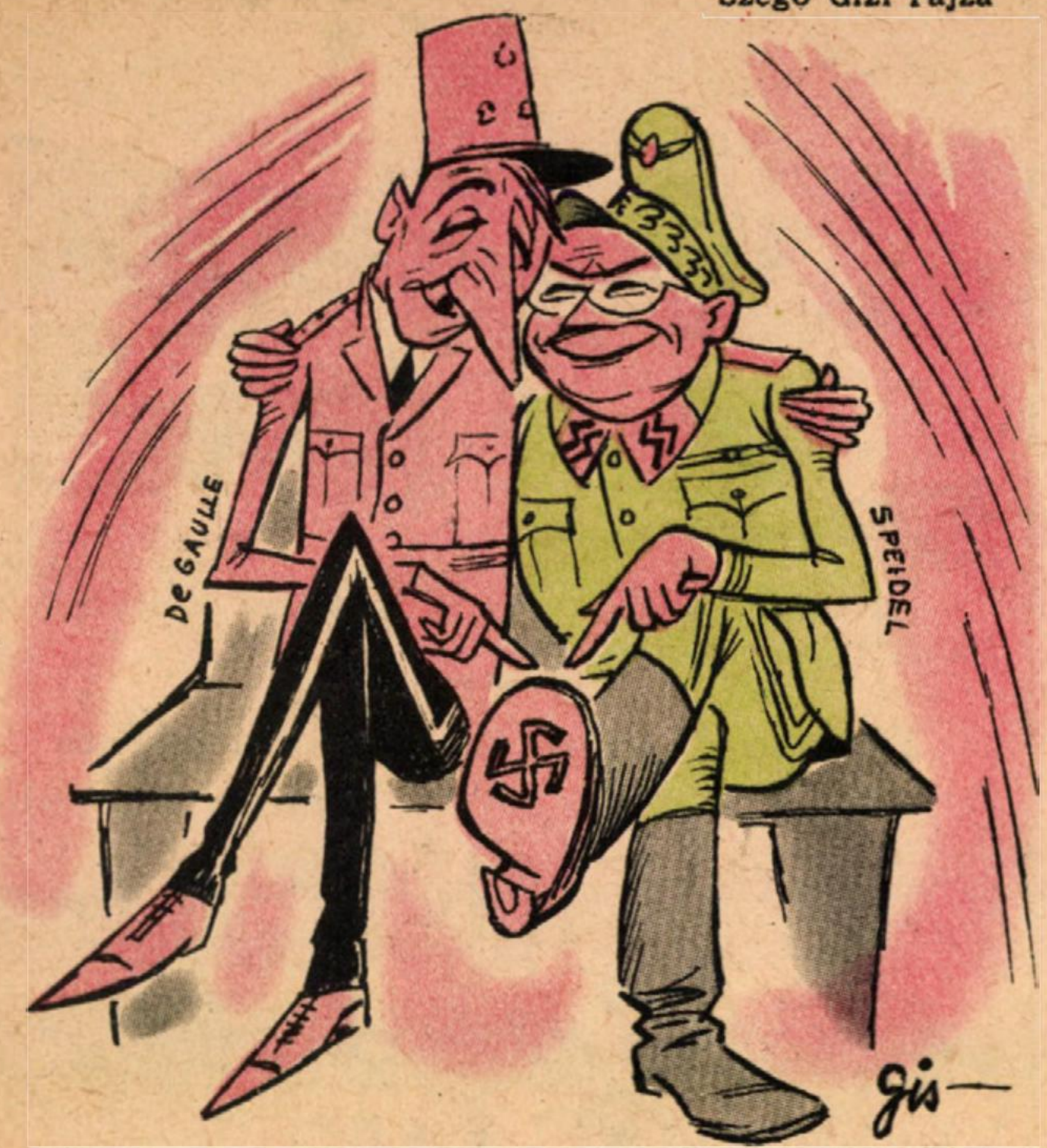

Kaján Tibor rajza

– Köszönöm, elég, nincs jó mikrofonhangja!

Jóbarátok

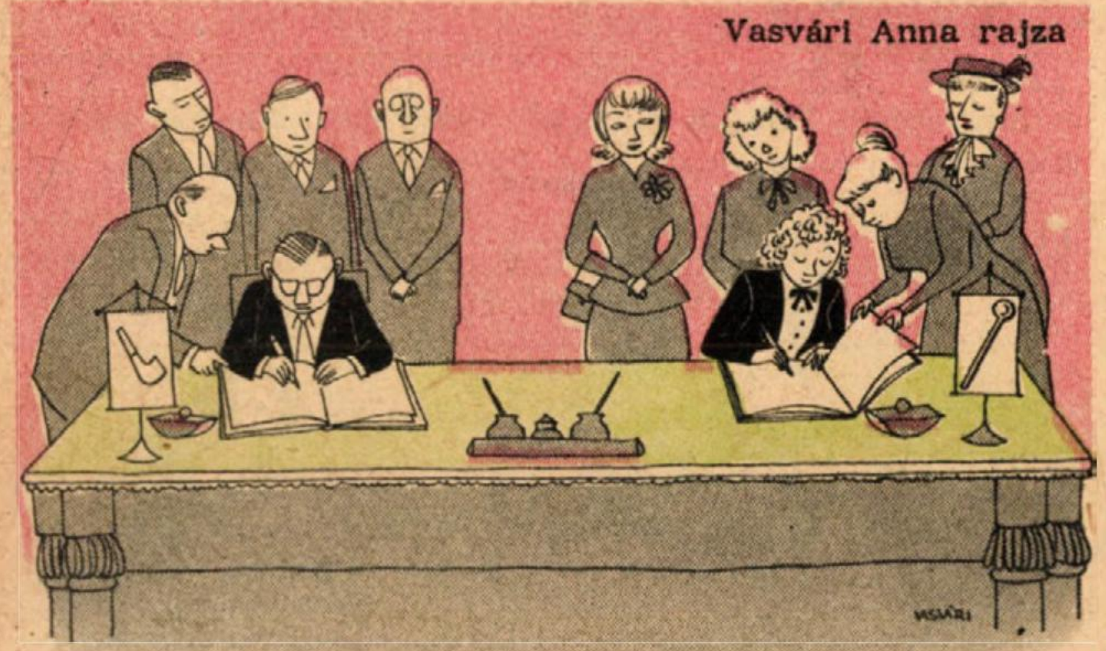
Szegő Gizi rajza

– Emlékszel még erre a csizmára, pajtikám?

Történelmi fordulat az örök harcban

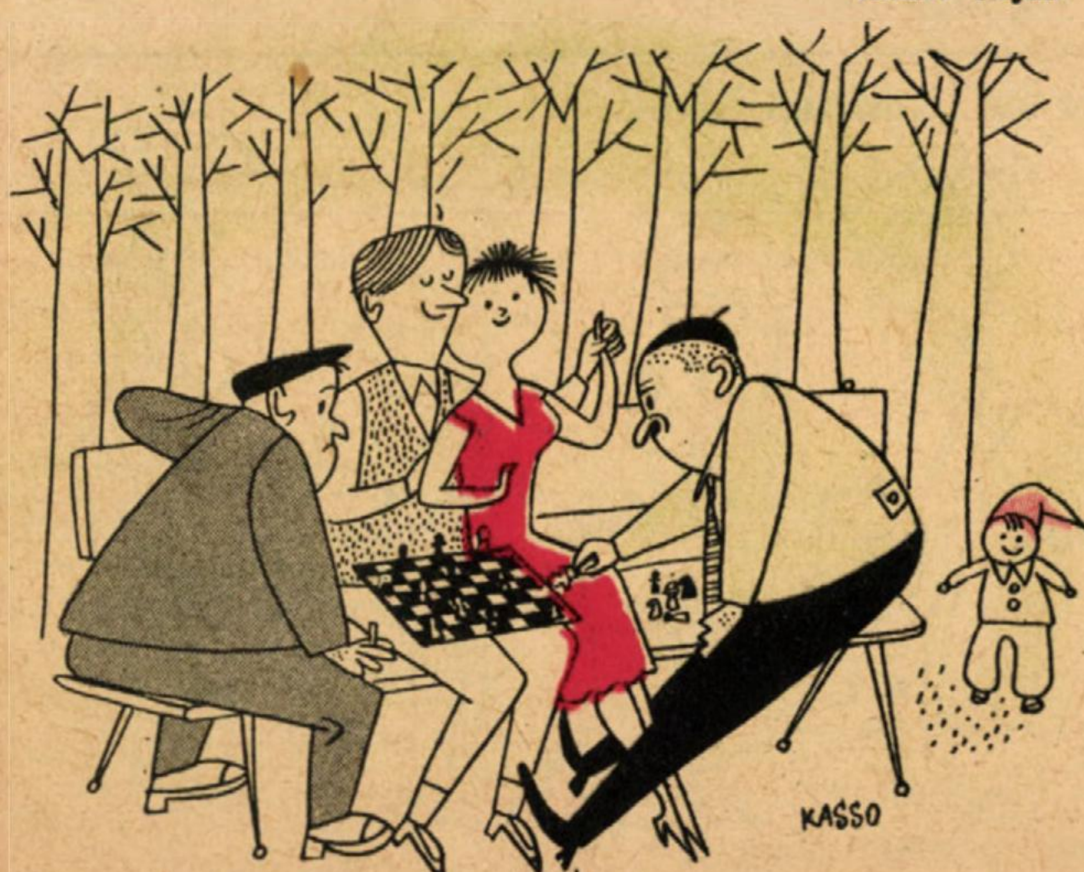
Vasvári Anna rajza

Barátsági, kölcsönös segélynyújtási és megnemtámadási szerződés

Telt ház a Városligetben

Kasso rajza

ROMANTIKA

— Nem barátaim — szögezte le Garda Balázs, vendéglátó házigazdánk — romantika nélkül az élet színtelen, unalmas. Valami kis romantika mindig és mindenben kell.

A vendégek mérlegeltek, taglaltak, hozzászóltak. Nők, férfiak. Nős férfiak, férjes asszonyok. Jórészt mindenki a házigazda elmélete mellett állt ki. Egy kivétellel. Ez az egy: Urbányi Pál volt. Tudományos kutató. Doktor és aspiráns. A tudományág, amiben kutatott, száraz és elvont. Ő maga még szárazabb. Hideg, szenvtelen ember. Szófukar. Mikor már nagyon nógatták, szekírozták, hogy neki is részt kell vennie a vitában, csak ennyit mondott: „A romantika marhaság".

Hanem azt elárulta mégis, hogy ebédelni is unalmas egyedül, vacsorázni otthon, egyedül, ez olyan, mint a reggeli torna rádiópattogásra és gombot felvarrni egy férfinak, egy tudományos kutatónak olyan pokol, amely Dante fantáziáját is meghaladta. Urbányi nőtlen volt. Harminchat éves.

A romantikát megvitató eset után néhány héttel különös dolog történt. Garda Balázs, a házigazda, a romantika nagy teoretikusa, nyakig belezuhant a saját elméletébe. Ezt nem ő, hanem Urbányi mesélte el nekem. Az aspiráns, a romantika ellensége. És hogy röhögött ez a szenvtelen, különben derűtlen ember, mikor elmesélte mi történt Balázs barátunkkal:

— Képzeld — mesélte csámcsogva, kárörömmel — egy nap felhív telefonon barátunk. Sürgősen beszélnie kell velem. Találkoztunk. Garda izgatottan előadja a következőket: Szegeden volt, küldetésben. Visszafelé a vonaton megismerkedett egy álomszép nővel. Az álomszép jelző és minden egyéb hasonlat nem tőle származik, az aspiránstól, hanem Gardától, a romantikustól. Életében még ilyen szép nőt nem látott, mint ez, így mesélte Garda. Megismerkedni nem tudott vele, pedig a fülkében csak ketten voltak, ő meg a nő. De bármilyen témába kezdett Garda, bármilyen cselbe, a nő nem reagált. Fagyos volt, elutasító. Gardát, a jóképű és behízelgő modorú férfit ez végletekig felingerelte. Ostromló, kikezdő kérdéseire fél és negyedmondatos válaszokat kapott, apró mozaikdarabokat, amiket összerakva az jött ki, hogy a nő szülei Szegeden laknak, ő Pesten van állásban, albérletben lakik. Hol van állásban, hol lakik, hogy hívják, lány-e, asszony, nem derült ki, többet nem árult el magáról. Szemében Szemiramisz tüze égett — ez is Garda metaforája — az ajka körül hallgató, titokzatos mosoly.

— Amikor leszálltak a vonatról — mesélte Urbányi, az aspiráns — a nő hirtelen odaszólt Gardának: Most megmondhatja a nevét és a telefonszámát.

— Balázs ujjongott, aztán megrémült. Eszébe jutott féltékeny felesége, aki a legártatlanabb, baráti telefonhívásra is szemet mereszt, ajkat rág. De volt úgy is, hogy tört és zúzott. Képzeld, mit csinált Garda Balázs, a romantikus, aki fél a feleségétől? — mesélte Urbányi.

— Nos? Mit csinált?

— Bemondta az én nevemet és az én telefonszámomat. Ezért keresett fel. „Te nőtlen vagy, neked nem csinál senki jelenetet. Ha jelentkezik, megállapodtok egy randevúban és rögtön jelented nekem." Erre kért Balázs.

— Persze, a titokzatos nő, a Szemiramisz, nem jelentkezett.

— Nem-e? — És Urbányi doktor, az aspiráns arcán olyan kifejezés jelent meg, amely szinte nem is illett ehhez az archoz. A sárgaság-színű bőr kiveresedett és szemében győzedelmes bonviván-mosoly jelent meg. Ez kevés. Ez a szenvtelen ember temperamentumosan még a kezemet is megragadta és rázta, rázta.

— Te Karcsi — kiabálta — ez a nő . . . ez a nő . . . földreszállt angyal. (Ez a hasonlat már tőle való, a kutatótól.) És tudod mi történt, mikor megtudta Balázs aszfaltbetyár trükkjét? Az én nevemmel, az én telefonszámommal? Hallani se akart többé Balázsról. És én — már szinte fuldoklott a nevetéstől — Balázsnak le is tagadtam, hogy Ágnes, mert így hívják, ugye szép? . . . felhívott telefonon. Ennek már öt hete. De vasárnap . . . most vasárnap . . . meg fogja tudni ő is . . . amit neked már most bejelenthetek: feleségül veszem Kecskés Ágnest. Így hívják. Kecskés Ágnes. Ugye szép?

Elővette a zsebkendőjét, megtörülte a szemét. Könnyezett. De már nem a nevetéstől, korántsem. Meg volt hatva.

Én elrohantam Balázshoz. Nem a pletykatermészet, a jóindulat vezetett. Érzelmes, érzékeny lélek, elő kell őt készítenem a nagy fordulatra. És mi történt? Ő is megragadta a kezemet, ő is mosolygott, győzelempirosan.

— Nincs romantika? Nos, idefigyelj. Kecskés Ágnes nekem rokonom. Fejembe vettem, hogy férjhez adom egy rendes emberhez. Ha én ajánlom, vagy más, vagy egyszerűen bemutatják ennek az ecetes uborkának, aki számít, latolgat, nem áll kötélnek. De így . . . ezzel a mesével . . .

Az esküvői ebédre mindnyájunkat meghívott Urbányi. A száraz, szenvtelen ember a tósztok után maga is beszédet mondott. Arról beszélt, hogy az űrhajózás korszakában se fog kihalni az emberekből a romantikus érzés.

Neki lehet igaza. Ő csak tudja. Tudós. Kutató.

Boross Elemér

Egy szerelem története

Várnai György rajza

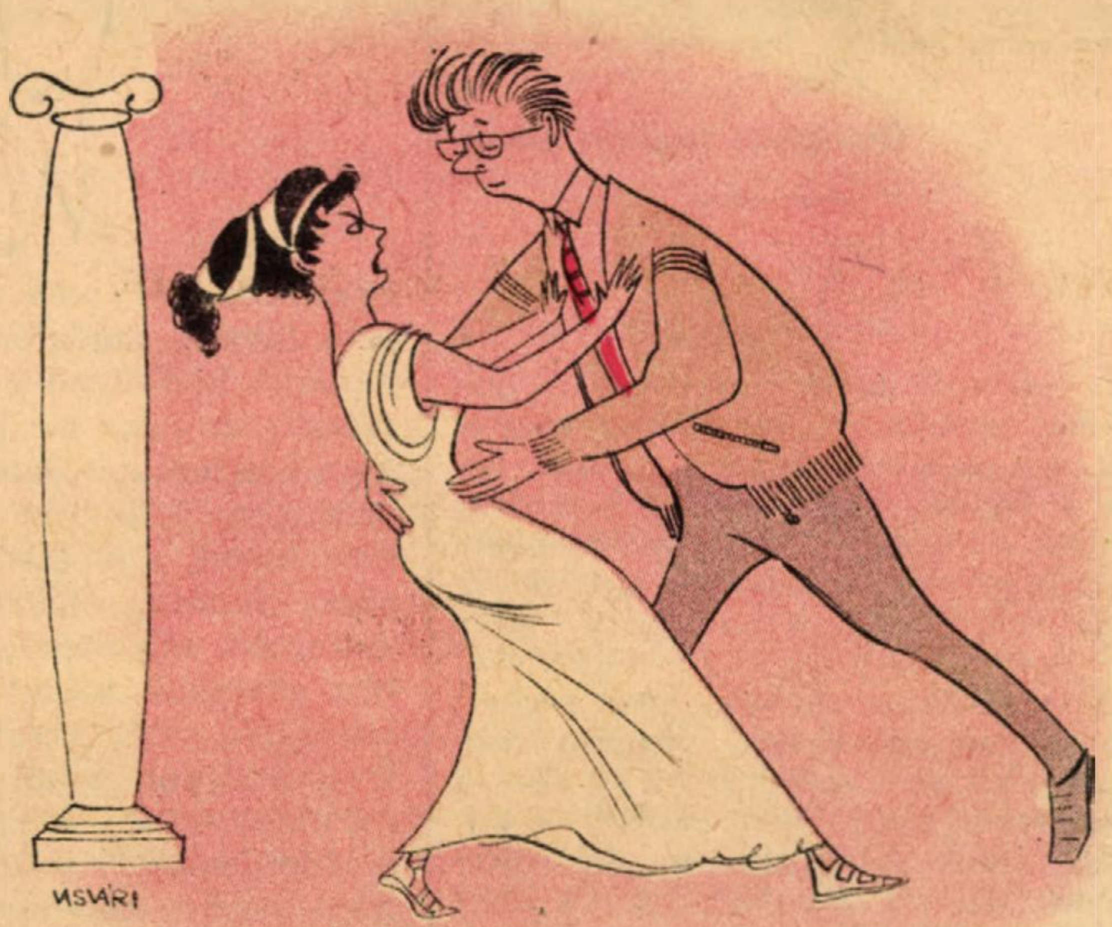
Sportol a hivatal

Várnai György rajza

Gyanakszik a múzsa

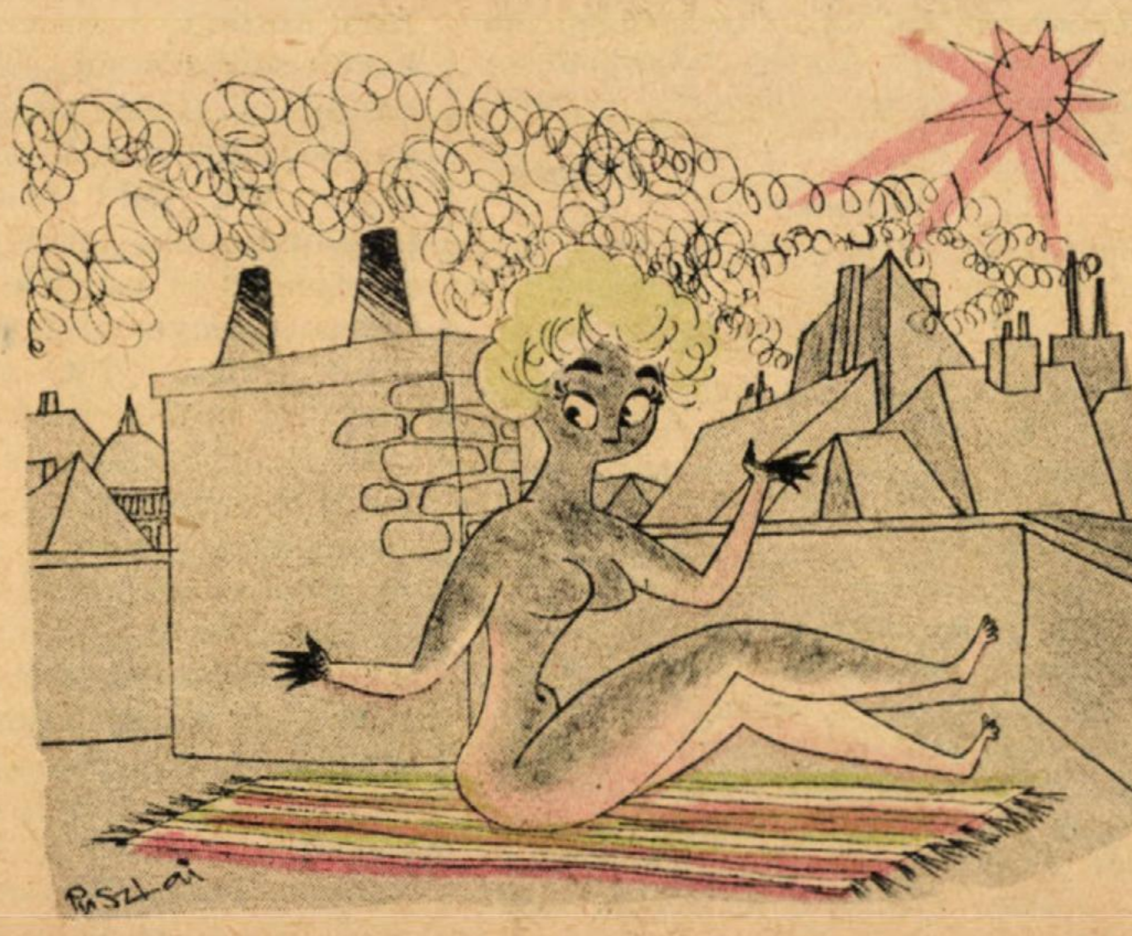
Vasvári Anna rajza

– Menjen, maga csak a pénzemért szeret! . . .

Pesti napozás

Pusztai Pál rajza

– Borzasztó! Hiszen ez korom!

Valentin Lagoda

Játszma tizenhárom lépésben

A tömegtől egyre távolabb megy. —
Egy.
Kis szédülés, de komoly zavart keltő. —
Kettő.
Pénzt ígérnek? Ide vele! Várom. —
Három.
Hordja neki a baksist a nép. —
Négy.
Ám a pénzből mindig jobb a több. —
Öt.
A ranglétrán feljebb haladhat. —
Hat.
Főkönyvelő. Büszkén tekint szét. —
Hét.
Megdézsmálja a kasszát... Mit szólsz? —
Nyolc.
Az apósa bíró neki... Fülelsz? —
Kilenc.
Folyik a bor, akárcsak a víz. —
Tíz.
Minden stiklit betakarni, álcázni. —
Bástyázni.
Ellenőrök... Jaj, borzalmasak! —
Sakk!
Hiába vársz komám, irgalmat! —
Matt!

(Fordította Pogonyi Antal)

Porkostoló

A Gyömbér utcai Központban a napokban porkóstolót tartottak a meghívott szakemberek számára. Rájuk hárult a feladat, hogy verseny keretében döntsék el, melyik a legkiválóbb nemesített fajporunk. A zsürinek igen nehéz dolga volt, hiszen köztudomású, hogy idei portermésünk teljesen kielégítő. Sőt, porfeleslegeink is vannak. Sokat segített néhány, portermelésben élenjáró üzemünk, ahol nem szerelték fel az elszívó berendezést. Nagy sikert arattak a tájjellegű porok. Elsősorban a kristályőrlő üzemek tájainak termése. Nagyon ízlett a Kőbányai Tüdőbirizgáló és az Újpesti Torokkaparó. Elismerő oklevélben részesítették egyik üzemi étkezdénk könynyű Asztali porát. Megállapították, hogy a pesti aszfalton termett por kitűnő minőségű. A zsüri komoly, lelkiismeretes mérlegelés után ítélte meg a verseny győztesét. Az első díjat egyhangúan szavazták meg Réz Amália takarítónőnek, Szekrényenhagyott 1955-ös évjáratú porá[illegible]

(—bos)

Új trükk gyorshajtás ellen

Mivel a közlekedési balesetek hovatovább megritkítják az emberiséget, a hatóságok világszerte a legagyafúrtabb fogásokkal igyekeznek jobb belátásra és főleg óvatosabb hajtásra rábírni a járművek vezetőit.

A kaliforniai Baldwin parkban például egy kanyar előtt a figyelmeztető táblán ez áll: „*Knyaar*". A szándékos sajtóhibának nagyszerű hatása van. A legtöbb autós és motoros leáll, hogy elolvassa az első látásra értelmetlennek tűnő feliratot. Amikor aztán újra elindul, a kezdő sebesség alkalmas a kanyar szolíd vételére.

Harc a babona ellen

Mindig nagy dolog, amikor valami először történik meg a világon. Ezt a csodát érezte egy Virágh Lajos nevű fiatalember is, amikor azt tapasztalta, hogy szerelmes. Ilyen még nem volt a világon.

A leányt Sárinak hívták és olyan szép volt, hogy megfelelő korszakban és megfelelő helyen a világtörténelem folyását is megváltoztathatta volna. Így is rendkívüli hatással volt Virágh Lajosra, s ha Virágh Lajos csak fele akkora hatással lett volna rá, már

bekövetkezett volna a Földön az örök tavasz. Fájdalom, Sári nem vette olyan komolyan Virágh Lajos szerelmét, ahogyan az illő lett volna ekkora érzelem esetében. A fiatalember önbizalma különben sem állt valami erős lábon, s emiatt a külsejére hárított minden felelősséget. Nem volt dalia, sőt ellenkezőleg... de különben egyelőre tekintsünk el külseje leírásáról, erről később még szó lesz, tartózkodjunk tehát a fölösleges ismételgetésektől. Elég az hozzá, hogy a fiatalember inkább szellemileg, mint testileg emelkedett az átlag fölé, ezt azonban a leány alig méltányolta. Szellemi téren nem voltak különösebb igényei, gondolatvilága eléggé körülhatárolt volt, még olvasni sem szeretett. Mintha a természet kifáradt volna a szépség dús adakozása közben, s mire a szellemiekre került volna a sor, pihenni tért. Más szellemi fogyatékosságai mellett eléggé babonás is volt ez a szoborszép leány, sok lelki fájdalmat okozva felvilágosodott, természettudományos gondolkozású udvarlójának. A babona szövevényes világában viszont teljesen otthon volt, pontosan tudta, hogy mi mit jelent, s az álmait nemcsak hogy részletesen elmesélte, de azt is megmagyarázta, hogy a szóbanforgó álmok szerint milyen események várhatók.. A fiatalember hiába igyekezett a tudomány útjára téríteni a sötét előítéletektől terhelt leányt, kísérletei teljes kudarcot vallottak. Különösen akkor keseredett el mélységesen, amikor megtudta, hogy ez a csodálatos lény, a Sárik Sárija, a Szépség rendszeresen jár egy budai jósnőhöz és jósoltat magának. Miért kell ennek így lennie, töprengett, miért nem lehet valaki egy személyben Afrodite és Szokratész?

Aztán egy szép napon pompás ötlet villant az agyába. Hopp, gondolta, a szellem ereje mindent legyőz, a sötét babonát is. A babona nagy erő, olyan, mint a folyó árja. De miért is kellene megállítani a folyót? Minek harcolni a babona ellen, minek fejjel a falnak menni? Ugyan miért ne lehetne a babonát békés célokra felhasználni? Miért ne lehetne a babonában rejlő óriási erőt hasznos és nemes célok érdekében mozgósítani?

A ragyogó gondolatot tett követte. Hogy mi volt ez a tett, azt könnyen ki lehet találni mindabból, amit a budai jósnő egy esős este mondott Sárinak. A jósnő sokáig vizsgálgatta a leány tenyerét, majd kártyát is vetett. Aztán hosszasan elgondolkozva, megfontoltan kezdett beszélni:

— Kedves ifjú hölgyem, nagy szerencse kopogtat az ajtaján. Egy barna férfi lépett be az életébe, és a jelek arra vallanak, hogy ő az igazi, a végleges. Az illető nem szép, de a szíve arany. Alacsony, vékony, kopaszodó, szemüveges és egy kicsit nagy az orra, de rendkívül okos, szellemes, nagyműveltségű, jóindulatú, erős jellemű, kitartó és tehetséges. Érzelmei mindent legyűrnek. Úgy látom, ő az, akit a sors magának rendelt, kedvesem.

A lány csodálkozva hallgatta, aztán elgondolkozva távozott a jósnőtől.

És amikor legközelebb találkozott a fiatalemberrel, az önbírálat hangján szólt:

— Mégis csak magának volt igaza abban a babona dologban...

A fiatalember értetlenül nézett rá.

— Hogyhogy, drága Sárika?

A lány legyintett.

— Teljesen kiábrándultam a jósnőből. Olyan szamárságokat mondott nekem tegnap, hogy minden hajam szála égnek meredt. De nem baj, legalább végleg kigyógyultam a babonából!

Hogy, hogy nem — Virágh Lajos ezúttal nem tudott örülni a felvilágosultság váratlan és döntő győzelmének.

Feleki László

KALAND

Csúcsforgalmi időben történt. Lipták Ottó, negyvenhat éves, nős, kontírozó könyvelő a Ló utca és a Drótkötél utca sarkán felszállt az autóbuszra. Ülőhelyet már nem kapott, állóhelyet is alig. Közvetlenül előtte egy terebélyes, széles-vállú asszony álldogált, szamócaszínű kalap-tomppal a fején, mellette pedig egy fekete kalapos, cvikkeres, ráncos arcú öregúr.

Egyszer csak a terebélyes nő visszafordult és pirosan, indulatos hangon záripakodott Liptákra:

— Mit szemtelenkedik? Akar egy pofont?!

Lipták azt hitte, rosszul hall és füléhez illesztve tenyerét, udvariasan megkérdezte:

— Mit tetszett mondani, kérem?

— Ne tettesse magát, ronda szatír! — sikoltotta a nő. — Csak ne tettesse magát!

Minden utas Liptákra bámult. Amerre nézett, mosolygó, kuncogó, vigyorgó, röhögő arcokat látott. Legnagyobb megdöbbenésére az autóbusz tele volt ismerősökkel: a peronról egy volt osztálytársa kacsingatott, integetett feléje, az egyik ablak melletti ülésen a felesége barátnőjét pillantotta meg, odaköszönt, de az fintorogva elfordította a fejét. Aztán meglátta a barátja tizennégy éves kislányát is, aki a zsebkendőjét tömködte a szájába és közben a könnyei csurogtak a nevetéstől.

— Az ilyent át kellene adni a rendőrnek! — szónokolt a cvikkeres öregúr.

— Kérem, itt valami tévedés lesz a dologban ... — motyogta Lipták remegő hangon, sápadtan, kétségbeesetten, mire a terebélyes asszony felfújta magát és még terebélyesebb lett, aztán így sipítozott:

— Micsoda? Még le meri tagadni?!

— Nahát! Még le meri tagadni! — csóválta a fejét a cvikkeres öregúr.

— Szégyellheti magát, csak annyit mondhatok! — lihegte az asszony, megsemmisítő pillantásokat vetve Liptákra.

— Jobb lesz, ha hallgat! — szólt közbe az öregúr szemét forgatva, ájtatosan.

A dialógus nagy sikert aratott. Többen tapsoltak és azt kiáltozták: „Hogy vót! Hogy vóóóót!"

Lipták a következő megállónál gyorsan leszállt az autóbuszról. Megvető, szánakozó, gúnyos, dühös pillantások lökdösték le az autóbusz lépcsőjéről. A nevetés úgy úszott utána a levegőben, mint őszszel az ökörnyál. Amikor a kocsi elrobogott, megtörülte verejtékező homlokát és lehunyt szemmel friss levegő után kapkodott. Akkor már pontosan tudta, mit kellett volna mondania, szellemes, sziporkázó, fölényes dialógusokat folytatott magában a terebélyes asszonnyal, és a vitából tisztán, győztesen került ki. Abban a pillanatban valaki megérintette a vállát. A cvikkeres öregúr volt.

— Máskor ne csináljon ilyet! — mekegte szigorú, megróvó hangon, aztán választ sem várva, köszönés nélkül eltávozott.

Lipták ámulva, csodálkozva látta, hogy az öregúrnak kecskepatás, szőrös lába van és szatírhoz illő, nagy bakugrásokkal tűnik el a mellékutcában.

M. Gy.

MÉLABÚS DIÁKDAL

Miért festett kéket az isten az égre,
Mért festette fájó, elmerengő kékre?
Mért szomorú nyáron a fűzfa a parton,
Ahol két kezembe a fejemet hajtom?

Mért cikázik csendben a vizek lakója,
Mért köröz fölöttem a légben a gólya?
Mért suhannak égen úgy a könnyű felhők,
Amint homlokomra a búbánat felnőtt?

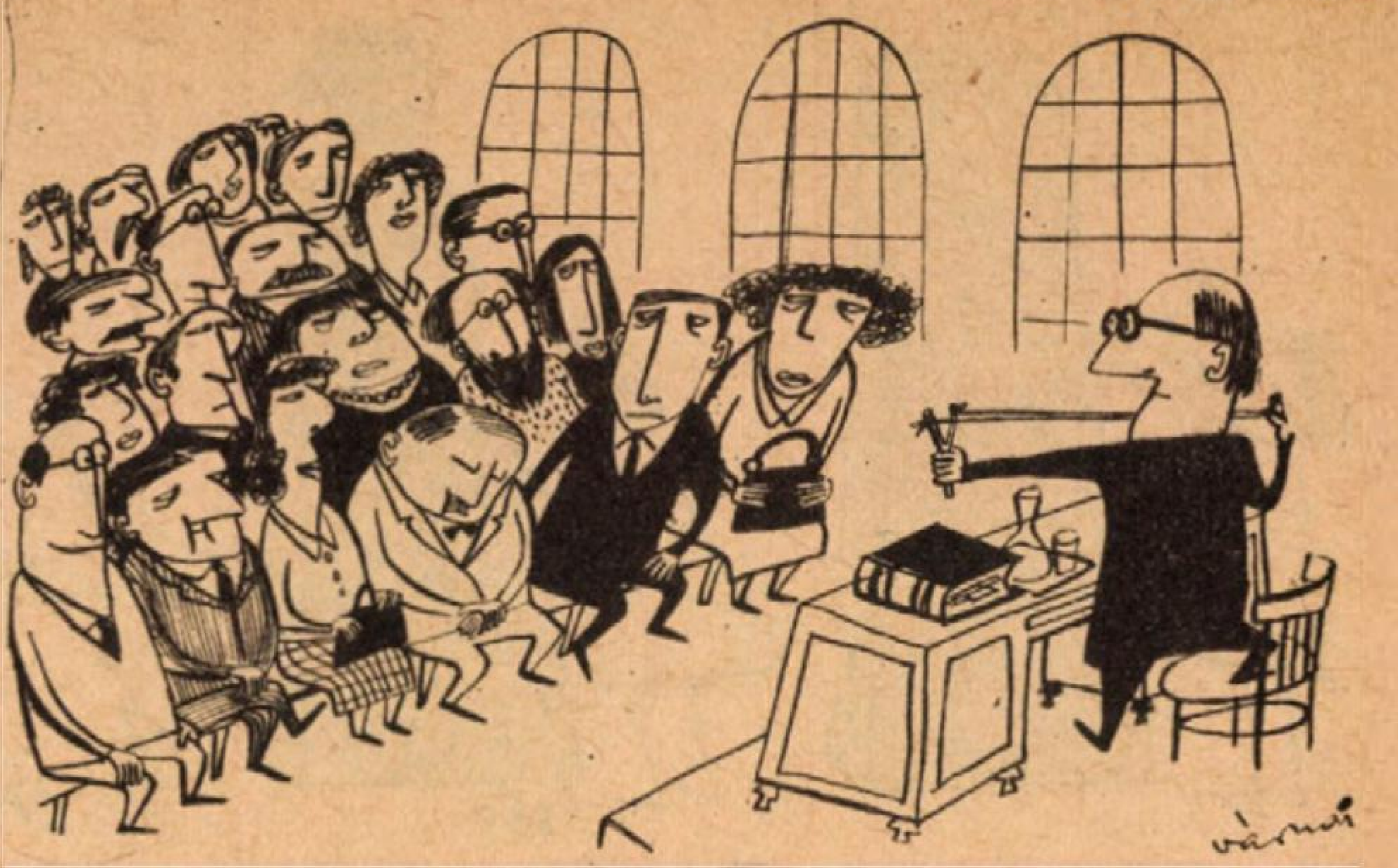
Mért világ a világ, mért élet az élet?
Mért, hogy egyik napról a másikra élek?
Mért dobog a szívem, mért nem vagyok fából?
Mért van sok feladva matematikából?

Darvas László
Sárospatak

Ébresztő

Várnai György rajza

Rövidülnek a szoknyák

Tencz Tibor rajza

– Az én térdemet nézik majd, Klimcsákné, nem a magáét! Ötven legyen a földtől és passz! ...

Szegény igazgató

Vasvári Anna rajza

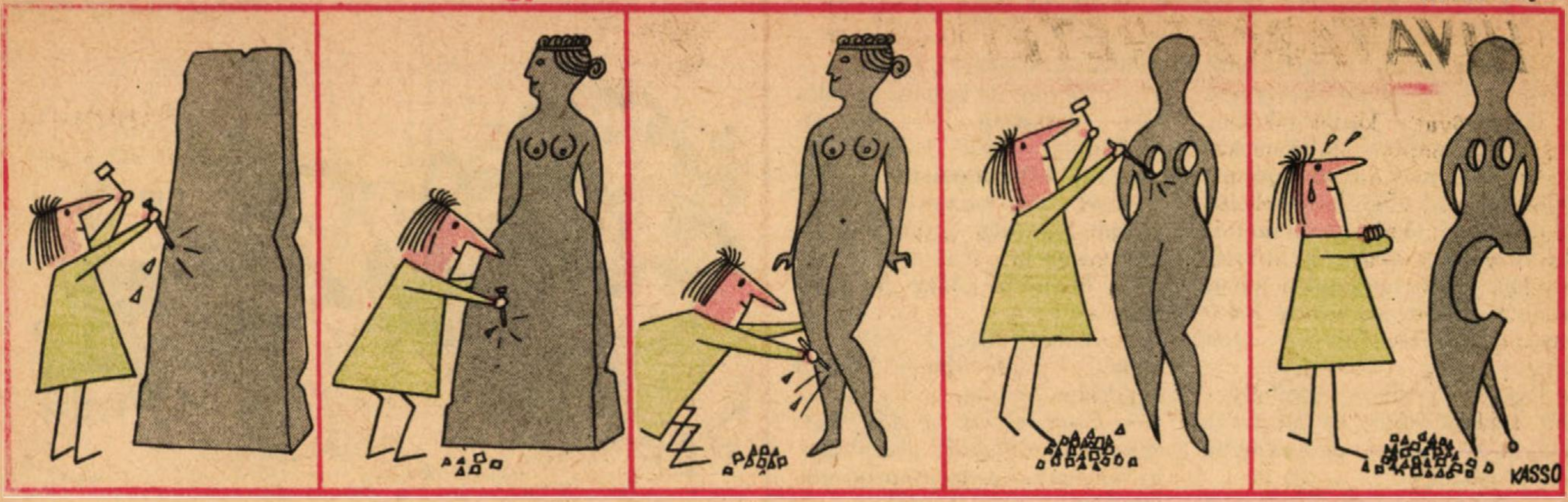
Jósnőnél

Hegedűs István rajza

Egy modern szobrász műtermében

Kasso rajza

PIROSCSIKOS zokni

Vettem néhány apróságot egy divatáruüzletben és két pár, sima, szürke zoknit. Ugyanis az egyszerű, szürke zoknit viselem legszívesebben, szolid ember vagyok, nem szeretem, ha a lábaim feltűnést keltenek. Amikor hazamentem és kipakoltam a holmikat, hogy gyönyörködjem bennük, kellemetlen meglepődéssel állapítottam meg, hogy a szürke zokni helyett két csíkos zoknit csomagoltak be az üzletben, mégpedig világoskék zoknit, piros harántcsíkokkal. Ektelen düh fogott el és már láttam magamat, amint csíkos zokniban megyek az utcán és tizenhatéves lányok egész tömege falkába verődve jön utánam. Nem vagyok még abban a korban, hogy ennek örülni tudjak. Vad gerjedelemmel indultam az üzlet felé, hogy visszacseréljem a zoknikat, és közben ilyeneket gondoltam.

Az élet harc, mondták már többen és igazuk volt. Az ember harcol a pincérrel, hogy odajöjjön, a házmesterrel, hogy ne legyen fölényes, a szerelővel, hogy ne kérjen sokat, a hivatalnokkal, hogy ne nézzen levegőnek, és a kereskedővel, hogy kicserélje a zoknikat. A hétköznapok eme harcában lassacskán felőrlődnek az ember idegei, elmegy a patikába idegcsillapítóért és harcol a patikussal, mert a receptről hiányzik egy pecsét. Az ember mindent megpróbál, hogy ne bukjon el a harcban és összetört önbizalommal ne söpörjék korai sírba fölényes halottkémek és pökhendi sírásók.

Mire az üzlet elé értem, sikerült elég jól felhergelnem magam és már láttam magamat, amint berontok az üzletbe, rikácsolva kérem a panaszkönyvet és elvisznek a mentők anélkül, hogy a zoknikat kicserélték volna. Persze, tudom, hogy én túlságosan érzékeny vagyok. De ki tett azzá, könyörgök, kik tettek azzá? Embertársaim, akik mind arra szövetkeztek, hogy engem megtiporjanak és legyőzzenek. Mindent megkíséreltem, mindent. Voltam agresszív, közönyös, jópofa, tragikus, kedélyes és hűvösen előkelő. Semmisem használt. Talán az a baj, hogy előre védekezem, már nem tételezek fel semmi jót. Nos, ma halk leszek és finom, ez az utolsó kísérletem.

Ezzel a szándékkal léptem az üzletbe és megszólítottam a hölgyet, aki nekem a zoknikat eladta. Magas, erős nő volt, szemöldökei összenőttek, ami nem jó, zoknikicserélésnél.

— Jónapot kívánok — mondtam. — Az imént vettem itt két pár szürke zoknit, de piroscsíkosat csomagoltak be helyette...

— Az lehetetlen! — mondta ingerülten. — Ha ön piroscsíkos zoknit vitt haza, akkor biztosan azt is kért.

Hohó! mondtam magamban, te még nem is sejtesz semmit. Most persze, azt hiszed, hogy izgágáskodni kezdek és üvöltve követelem az üzletvezetőt. Tévedsz, drágám, mert most jön az, amikor én halk leszek és finom. Így szóltam tehát halkan és finoman:

— Én vagyok a hibás, asszonyom, belátom, mert nem néztem meg a csomagot. Nézze, kérem, én idősödő ember vagyok, gyomorsavtúltengésem van és az érrendszerem is kopik már. Néha bizseregnek a végtagjaim. Lássa be, hogy nem járhatok piroscsíkos zokniban. Nagyon kérem, ha csak egy mód van rá, cserélje ki...

Szavaim nagy hatással voltak rá, mert szemöldöke megenyhült és így válaszolt halkan, finoman:

— Nekem savhiányom van, az én végtagjaim is bizseregnek és mégis piroscsíkos zoknit hordok...

Ezt mondta és megmutatta a lábát egy pillanatra, amelyen drapp zokni volt. Újabb finom és halk érveim hatására valósággal könnyezve adta elő, hogy ő nem tart engem idős embernek és a csíkos zokni egészen meg fog fiatalítani. Ezután röviden ismertette azt a bonyolult blokkolási rendszert, amely a zoknik kicserélését lehetetlenné teszi. Még hosszan beszélgettünk, és amikor elmentem, egészen az ajtóig kísért. Jobb egészséget kívántunk egymásnak, majd halkan és finoman búcsút vettünk.

Kinn, az utcán, lelkes hangulat vett rajtam erőt. Igen, így kell bánni az emberekkel! Minek az a sok idegeskedés, kiabálás, herce-hurca. Halkan és finoman. Ezentúl mindenkivel így fogok bánni. Csak azt tudnám, mit csinálok a piroscsíkos zoknikkal!

Gádor Béla

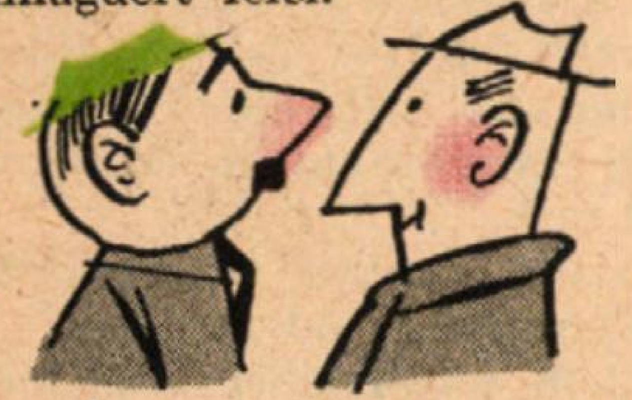
Ideális munkahely

Hegedűs István rajza

HIVATÁSSZERETET

— Szóval, kérlek szépen, három hónapja állásban vagyok a vendéglátóiparban. Igaz, hogy közönséges gebines vagyok egy kiskocsmában, de az egyszemélyes boltoknak többek között az az előnye is megvan, hogy az ember csak önmagáért felel.

— És a fizetésed?

— Havi nyolcszáz!

— Lehetetlen, hiszen abból nem tudsz megélni!

— Ugyan kérlek, ne légy anyagias. Nem a fizetés a fontos. Legalábbis annak nem fontos, aki szereti a munkát és akiben van hivatásszeretet.

*

— Szervusz! Még mindig kiskocsmáros vagy?

— Gebines vagyok még mindig ugyanazon a helyen.

— És mennyit kapsz havonta?

— Négyszázat.

— Nem igaz. Ez hajmeresztő.

— Le kellett szállítani a fizetésemet.

— És nem léptél ki?

— Á! Aki szereti a hivatását, az marad a helyén.

*

— Szervusz. Hol vagy állásban?

— Változatlanul a vendéglátónál. Már tíz hónapja ugyanabban a kiskocsmában vagyok gebines.

— És mi a fizetésed?

— Kétszáz forintot kapok havonta.

— És miért nem hagyod ott? Hiszen nem tudsz belőle megélni.

— Akár hiszed, akár nem, szeretem azt a kis vacak boltot. Nem tudom. Hiába, ez a hivatás.

*

— Szervusz. Mi újság? Még mindig vendéglátó vagy?

— Persze, több, mint egy éve ugyanazon a helyen.

— És felemelték már a fizetésedet?

— Idefigyelj. Várj, körülnézek, hogy nem hallja-e valaki. Nem kapok egy huncut vasat se. Sőt én fizetek havonta kétszáz forintot.

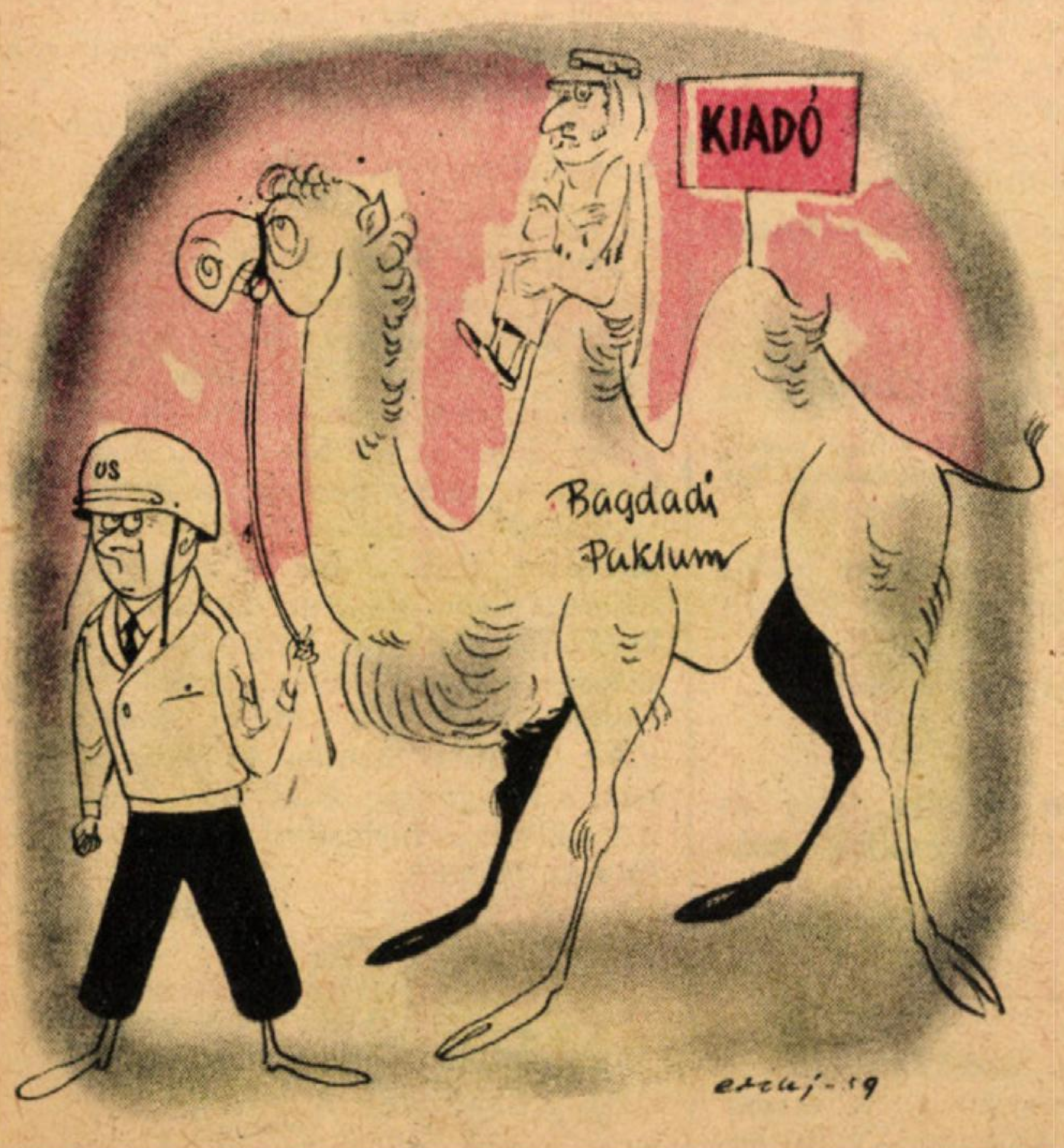
— Nem értelek. És maradsz a helyeden?

— Maradok. Élek-halok a hivatásomért.

Rossi Károly

Irak kilépett a bagdadi paktumból

Erdei Sándor rajza

HELYSZÍNI SZEMLE

Sárándon

(Gerő Sándor és Pusztai Pál rajzai)

Nincs silózógép

— Nem szégyenlős, csak szégyelli megmondani, milyen kevés a tejhozam...

Baj van az utánpótlással

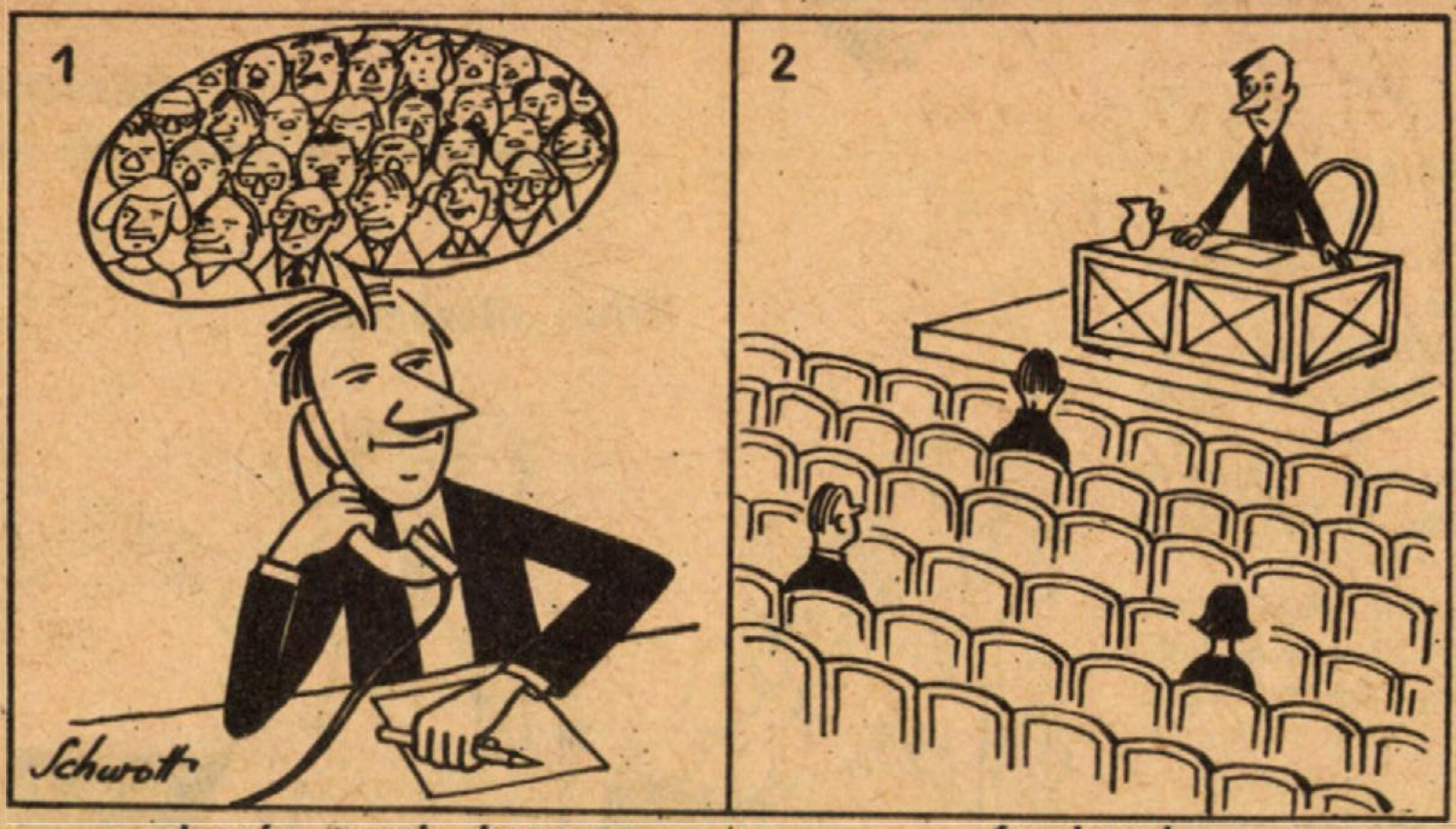
Vízhiány

— Hallod-e, Jóska! Keresd tovább, különben az idén se lesz konyhakertészet!

Ábránd és valóság

Schwott Lajos rajza

1. — Igazán remek, hogy az ismeretterjesztő előadásom iránt ilyen nagy érdeklődés mutatkozik! ... Feltétlenül elmegyek!

2. És elment.

Egyik kedves barátom megkérdezte tőlem, mikor van Noémi névnapja. Menyasszonyát ugyanis Noéminek hívják, s szeretné alkalomadtán megörvendeztetni valami csekélységgel.

Mivel nehéz problémák felett szeretek átsiklani, ám kedves szórakozásom mások megörvendeztetése, már előre repesett a szívem, milyen könnyűszerrel kielégítem majd barátom kíváncsiságát. Rendkívül magabiztosan fellapoztam tehát MSZ 5622. számú, 1959. évi zsebnaptáramat (F. k.: a Bibliotheca Kiadó igazgatója, Szekszárdi Nyomda 1958), amelyben nagyszámú fontos tudnivaló mellett egy betűrendes névnapjegyzék is található. Legnagyobb meglepetésemre egyetlen N-betűs nevet találtam csak: Norbertet. Bosszantó. Szóval Noémi nincs. (Mellesleg: Nóra, Náthán, Natália, Nándor sincs?! Ejnye, ejnye Noémi. Hol lehet ez a Noémi?

Haha! — kacagtam fel egyszerre diadalmasan. Nem babrál ki velem ez a fránya zsebnaptár Felütöttem a telefonkönyvet, gyors tárcsázás, (182—299), s máris jelentkezett a 2. sz. „Virágért" bolt.

— Kedves jó kartársnő — kezdtem behízelgő hangon. — Maguk minden névnapot tudnak. Árulja el nekem, mikor van Noémi megszentelt napja?

— Kérem — hangzott a válasz — ez nem olyan közhasználatú név, hogy nekünk üzletet jelentene, s így nem is tartjuk nyilván.

Püff neki! Gyors, de alapos átkokat szórtam kapitalista maradványainkra, s kisvártatva felvettem újra a hallgatót, majd a kapcsolatot legendáshírű „különleges" tudakozónkkal (182—683). Itt csak tudják, azt a betyárját!

Azok a nyájas olvasók, akik most kajánul arra tippelnek, hogy a különleges tudakozó sem tudta megmondani ezt a dátumot — nem tévednek. Hogy azonban a különleges tudakozó bebizonyítsa jóindulatát irántam, vigasztalásul tudomásomra hozta, hogy van ott egy tudakozó-kartársnő, aki szintén Noémi, és ő sem tudja, mikor van a saját névnapja.

Nem vesztve el csüggedésemet, felhívtam az Okos Katát a Nők Lapjánál. Nem részletezem. Sem az Okos, sem a Kata nem tudta.

Most mit csináljak? Néhány perces fejtörés után rájöttem az egyetlen helyes megoldásra. Egy másik naptárban felfedeztem, hogy november 29-e Noé napja. Habozás nélkül beírtam ceruzával, hogy: „mi". Egyszerű ez: Noé+mi =Noémi. Ezzel a magam részéről lezártam az ügyet.

Azaz hogy mégsem. Nemhiába állok pontos, rendes, kínosan precíz ember hírében, önkényes naptárreformom végrehajtása után késedelem nélkül felhívtam előbbi telefonpartnereimet, s értesítettem őket, hogy időközben érintkezésbe léptem a Magyar Tudományos Akadémiának az ENSZ mellett működő Naptárbizottságával, és sikerült megtudnom tőlük az említett névnapot. Mindenütt igen hálálkodtak, s feljegyezték a többi névnap közé. Aki nem hiszi, hívja fel a 2. sz. „Virágért"-et, az Okos Katát, vagy a Különleges Tudakozót.

Noémi névnapja tehát: november 29. Ezúton közlöm mindenkivel.

Minden külön értesítés helyett.

Nádasi Antal

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Nem értem, hogy lehet ilyen büdös halat felszolgálni? Egy hét előtt itt voltam és akkor kitűnő halat adtak.

— De kérem, ez ugyanaz a hal!

•

— A feleségem azt mondja, hogy álmomban beszélek. Mit csináljak, doktor úr?

— Csak olyasmit, amit elmondhat a felesége előtt!

•

— Hány éves vagy, fiacskám?

— Nem tudom pontosan... A mama 26 éves volt, mikor születtem, most pedig 24.

Ezt olvastam

Az Esti Hírlap bírálatot közöl a magyar fasizmus végnapjairól készült kitűnő és izgalmas dokumentum-filmről. Bírálatát a kritikus így kezdi:

„Ülünk a nézőtéren és utálkozunk."

Ha erre sem rohan az olvasó, hogy megváltsa a jegyét, akkor már igazán nem tudom, mivel lehet felcsigázni.

•

Olvastam a Népszava húsvéti számában egy tárcát, melyet Acsády Károly írt, s a címe: *„A bálkirálynő"*. Ebből idézek, hogy megosszam mulatságomat az olvasóval.

„A haja mint az igazi műszerészéké, középen brillantinosan elválasztva."

(Végre tudom miről lehet megismerni az igazi műszerészt...)

„Mint az éj királynője, oly karcsú a hosszú estélyi ruhájában, ragyog a kék és bordó színekben, akár egy fekete rózsa."

(De szép lehet!)

„...mintha ő volna a csiklandó melódia, amely halkan, lopva jön a fúvós hangszerekből."

(Hát ha valahonnan nem lehet lopva jönni, az a fúvós hangszer.)

„A régi vadvirágot, aki íme, a szemük láttára nőtt tubarózsává."

(Növénytani csoda!)

„A csodálkozó tekintetek kigömbölyödtek..."

(Hiába, jól élünk, még a tekintetünk is kigömbölyödik.)

•

A Népszabadság bírálatot közölvén, Nagy Czirok László könyvéről, így ír:

„A hetvenedik évtizedben járó szerzőnek ez az első könyve, de hosszú évtizedek tapasztalata áll mögötte."

Tekintve, hogy a szerző a hetvenedik évtizedet tapossa a kritikus nyilván azt akarta írni, hogy évszázadok tapasztalata áll mögötte...

•

A legutóbbi Ludas Matyi „Szalvéta" című írásában egy szomorú kislányról ír, aki három délamerikai szalvétája közül kettőt elveszített. Az egyiket különösen sajnálja, mert úgy mond:

— Az egyikre egy kairói hotel zenekara volt rányomtatva.

Innen tudtam meg, hogy Kairo Dél-Amerikában van.

•

Dicséretes dolog, hogy lapjaink rendszeresen foglalkoznak a hosszú élet és a fiatalság titkaival. Nagy örömmel olvastam az Esti Hírlap-ban, hogy dr. Hetzelein svájci orvos napi öt perc nevetést ajánl az embereknek, hogy jobb legyen a vérkeringésük, és gyomorbántalmaiktól megszabaduljanak. Mint a furfangos deák, e hír olvastára hármat tüsszentettem. És mit olvasok a következő oldalon? „A tüsszentés a legjobb szépségápolószer" — hirdeti Razeh, Lisszabonban élő indiai kozmetikus. Ezen a híren azután öt percig nevettem, s nyugodtan állíthatom, hogy most már hetekre biztosítottam egészségemet és szépségemet.

Dr. Árgus

Berlini szemmel — Pesten

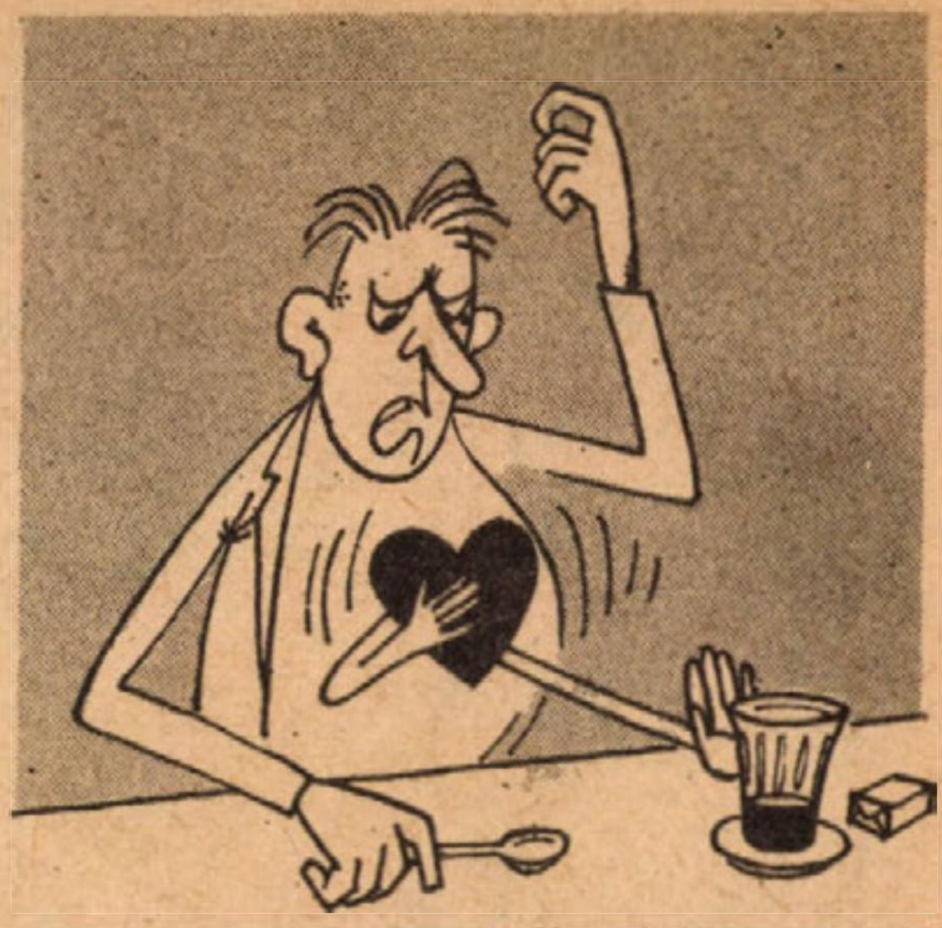
Szerkesztőségünk vendégeként néhány napig Magyarországon tartózkodott *Horst Schrade* és *John Stave,* laptársunknak, a berlini *Eulenspiegelnek* két munkatársa. Élményeikről és tapasztalataikról az alábbi rajzokban számolnak be olvasóinknak.

A ligetben

— Hallottam, hogy Pesten sok a hőforrás, de a térképen egyet sem találok.

Kávé

— Megkóstoltuk a pesti kávét, s megállapítottuk, hogy ereje a berlini kávé erősségének legalább hússzorosa. A pestieknek van szívük erős kávét adni, de nekünk, berlinieknek, nincs szívünk, amely a pesti kávét kibírná.

Pesti specialitás

A jelvénygyűjtés úgy látszik, nagy divat. Ezt a bácsit ugyan nem láttuk, de ha legközelebb Pestre jövünk, biztosan találkozni fogunk vele.

Javaslat a borravaló-kérdés praktikus megoldására

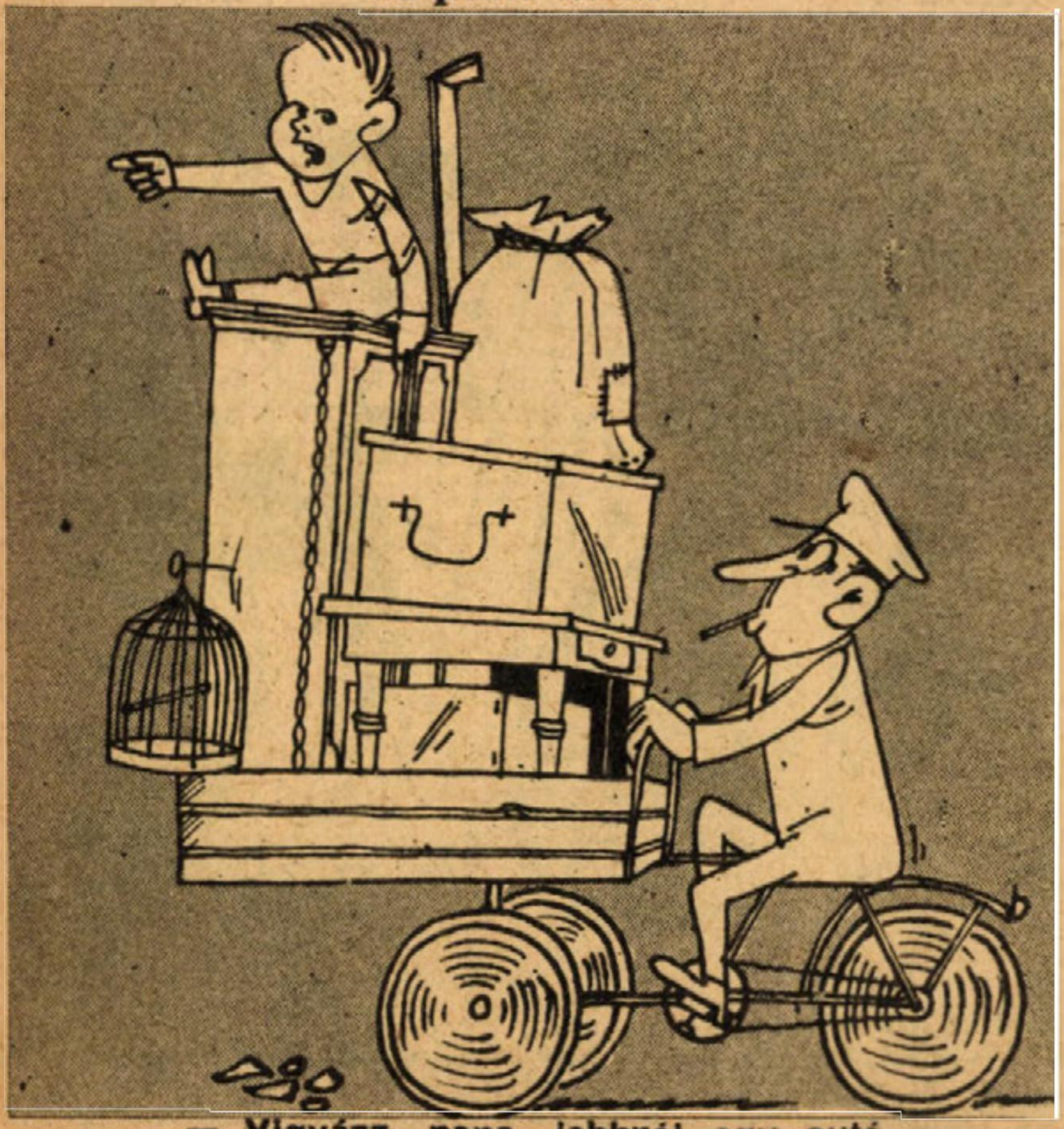

Beszélgetés

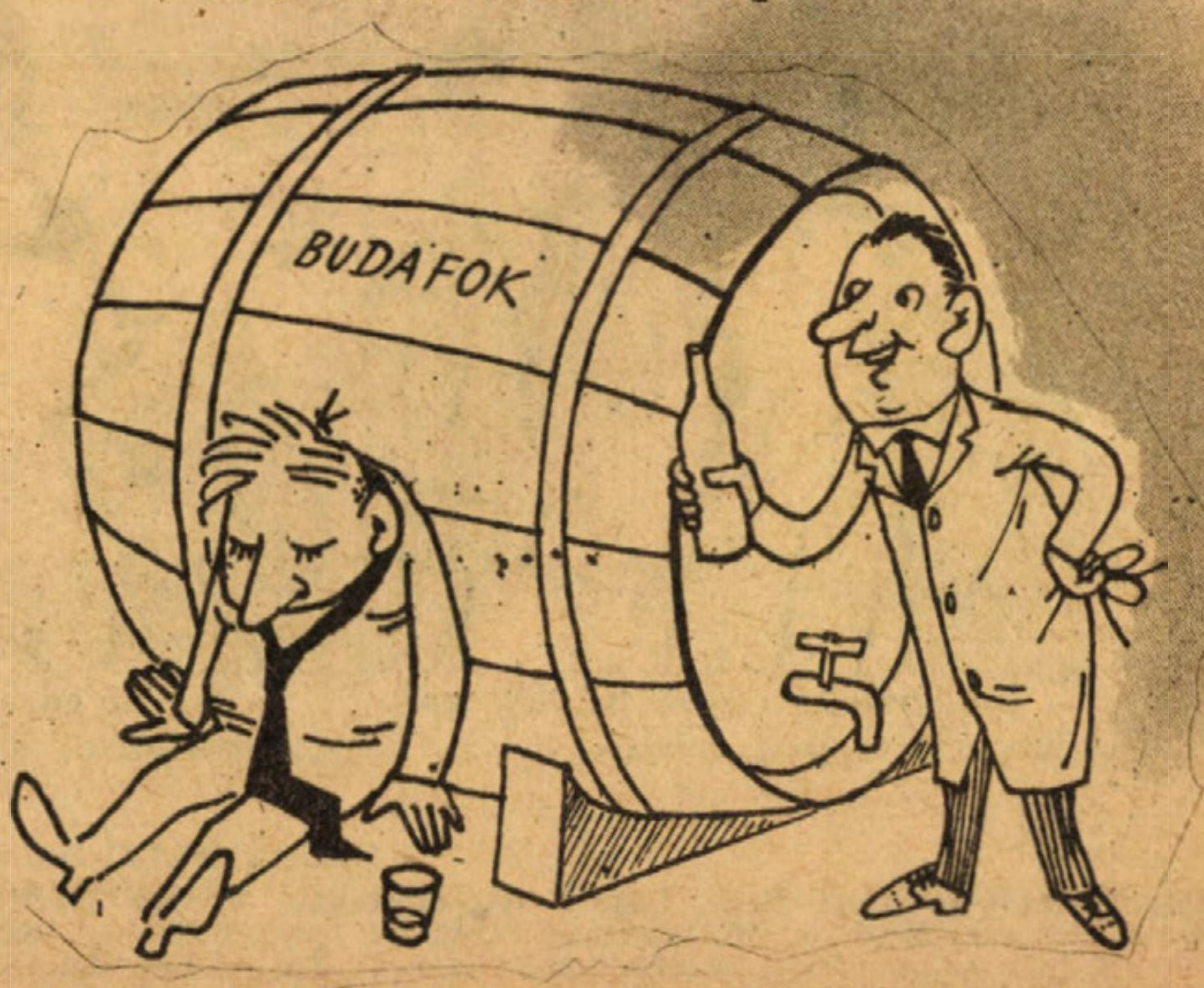
— Sprechen Sie deutsch?
— Nicht.
— Compris?
— Nicht.
— You understand?
— Nicht.
— Himmelherrgottsacrament!
— Ezt már értem!

A pesti utcán

— Vigyázz, papa, jobbról egy autóbusz!

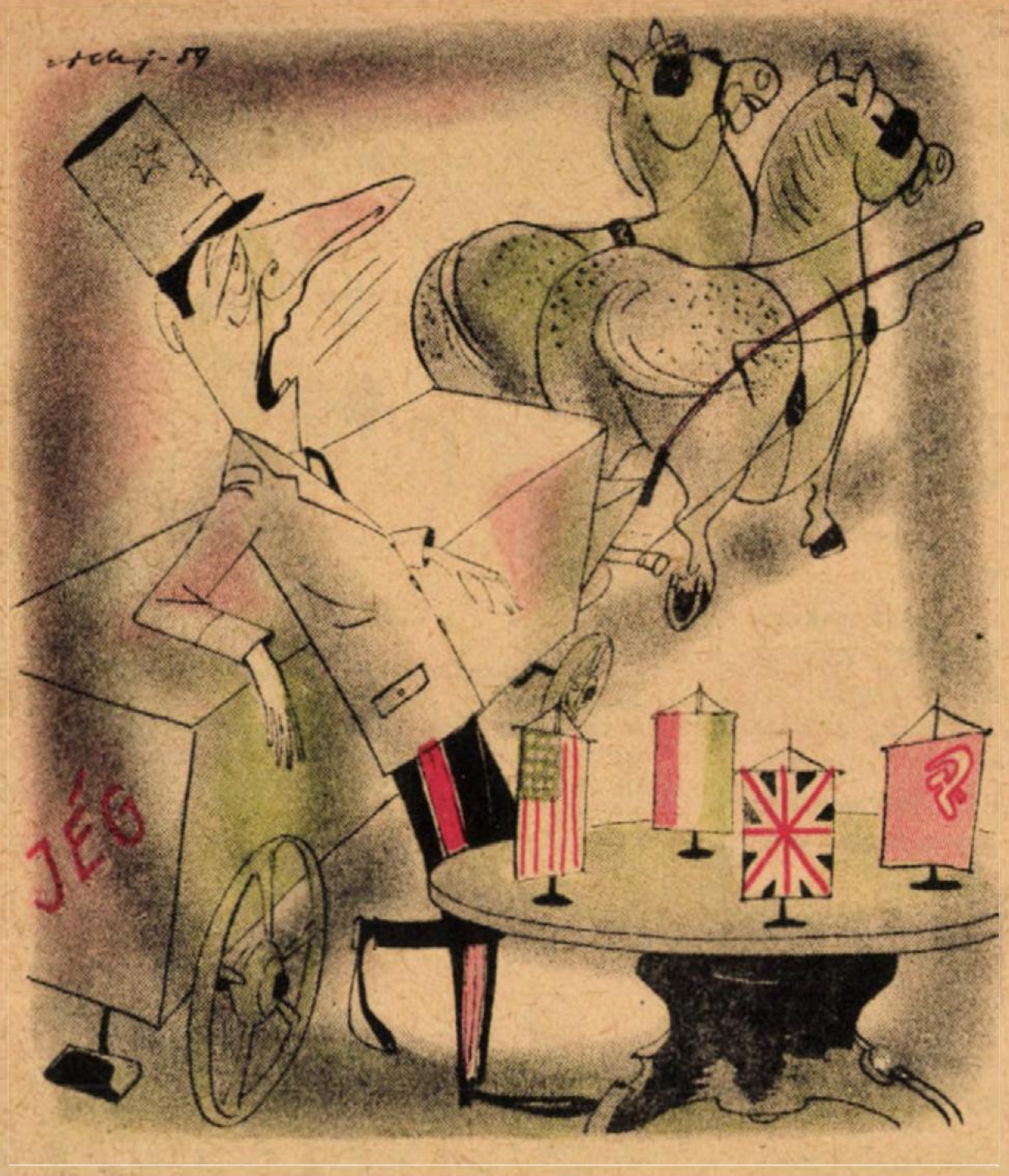
A budafoki Állami Borpincében

— Parancsol a kedves vendég még egy kis kóstolót?

De Gaulle a hidegháború mellett

Erdei Sándor rajza

– Jegeees!!

Előrelátó elnök

Szegő Gizi rajza

– Elnök elvtárs, hogyan tudott agronómust és építészt szerezni?
– Magammal vittem az asszonyt... Tudják, milyen rábeszélő készsége van!...

A világ legkedvesebb női a telefonébresztők. Minden eszközzel igyekeznek megédesíteni az ébresztés igen keserű feladatát. Hangjuk melegen, együttérzően, felebaráti szeretettől áthatottan cseng. Tudják, mit jelent az, amikor valakit brutális csengetéssel ragadnak ki az álom tündérének karjai közül.

A legkedvesebb az volt, amikor az egyik ébresztőnő hosszú csengetés után az álmos hang hallatára így sajnálkozott:

– Jaj, csak nem aludt?

Pesti tudósítónktól

Kiszámíthatatlanok a szinkronizálás útjai. Állítólag azokat a filmeket szinkronizálják magyarra, amelyeket minél szélesebb tömegeknek szánnak. Akkor vajon mi az oka annak, hogy a „Gyűlölet lángjai” című bolgár—szovjet filmet nem szinkronizálták, a Tisztességtudó utcalányt viszont igen. Vagyis Hitler és Göring bolgárul beszél, a Tisztességtudó utcalány viszont magyarul.

Ha valaha saját újságom lesz, hátul, az úgynevezett „impresszum”-ban, amelyből kiolvasható, hogy ki felelős a szerkesztésért és a kiadásért, a következőkről tájékoztatom olvasóimat: „Kéziratokat nem adunk vissza, nem őrzünk meg, inkább leközöljük.”

Ketten találkoznak:

– Nini, te dohányzol? Mióta?

– Autót vettem, most tanulok vezetni. És nem illik a volán mögött nemdohányozni.

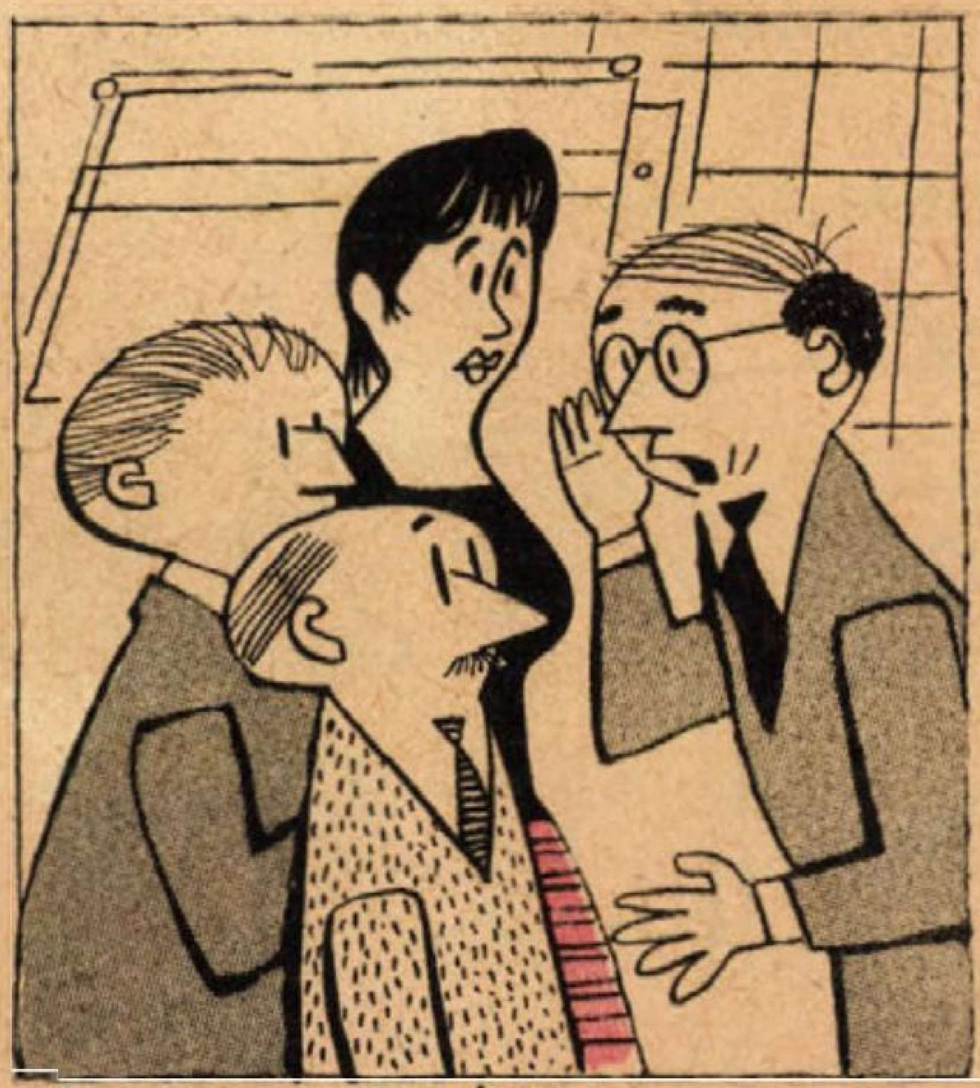
Ne gondolkozzunk, kérem! — kiáltotta az autóbusz-kalauznő, miközben a fel- és leszállás folyamatát igyekezett meggyorsítani.

Descartes nevében tiltakozom.

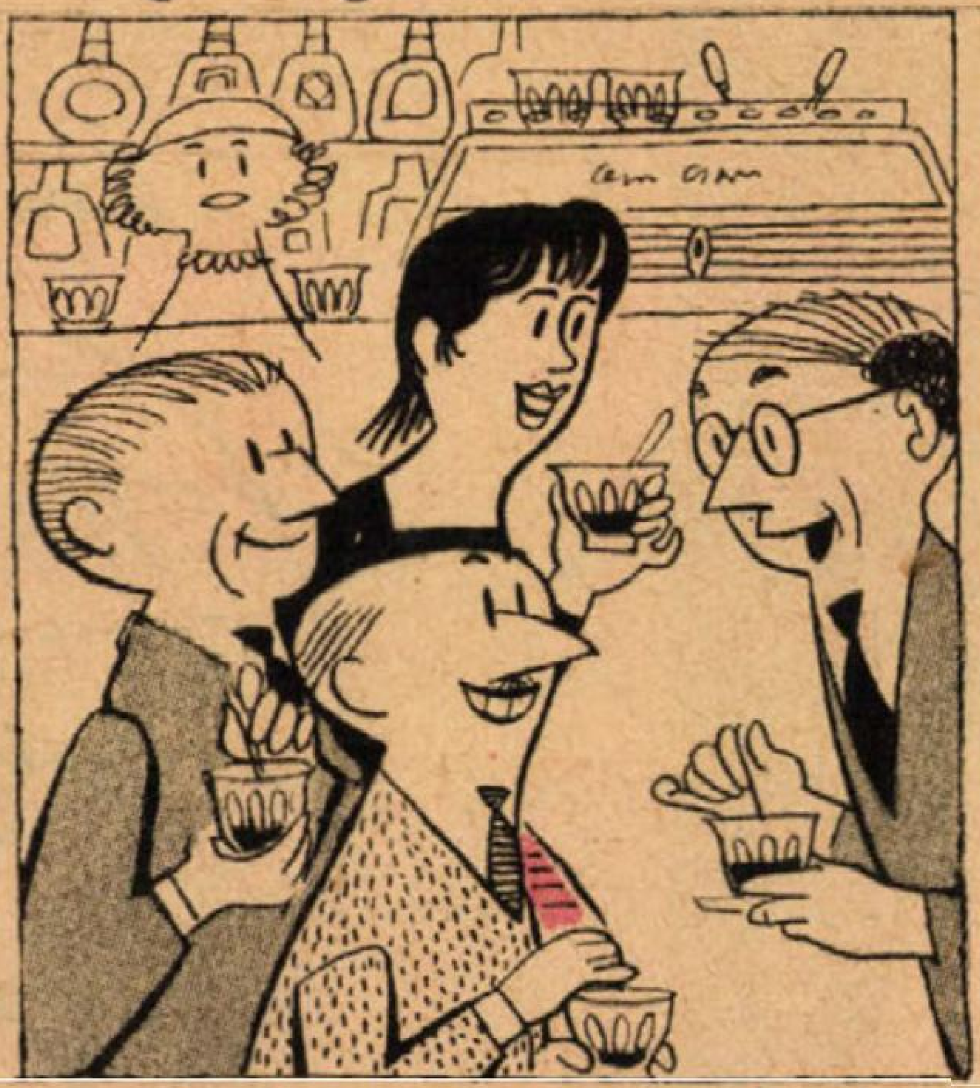
f. l.

Igazságtalan történet

Mészáros András rajza

– Hallottátok? Óriási botrány van a hibás tervrajzok miatt!...

– Na, ez egyszer megúsztuk. Nem bocsátottak el senkit...

– Hallatlan! Nem kaptunk nyereségrészesedést!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.